

คำนำผู้แปล

หลังจากลักพาตัวแฟรี่มาเรียกค่าไถ่จนสร้างความวุ่นวาย

หวิคๆ ก่อสงครามข้ามเผ่าพันธุ์ในเล่ม 1 ไปแล้ว ตอนนี้เหมือนกรรมสนองอัจฉริยะเด็กเจ้าแห่งอาชญากรรมอย่างอาร์ทิมิส ฟาวล์ เมื่อพ่อของเขาถูกมาเฟียรัสเซียจับตัวไปเรียกค่าไถ่ที่ชั่วโลกเหนือบ้าง อดีตผู้ลักพาตัวก็เลยต้องวางแผนช่วยเหลือที่ถูกลักพาตัวเสียเอง เกมพฤติกรรมที่ไม่น่าไว้วางใจในอดีตยังทำให้อาร์ทิมิสโดนดึงเข้าไปพัวพันกับการลูกฮือของก๊อบลินในโลกใต้ดินอีกต่างหาก จนมนุษย์ต้องร่วมมือกับแฟรี่เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ความวุ่นวายครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้น โลกใต้ดินจะกลับมาสงบสุขหรือไม่ พ่อของเขาจะรอดชีวิตจากชั่วโลกเหนือหรือเปล่า เป็นเรื่องที่ต้องลุ้นระทึกตลอดทั้งเล่มอย่างแท้จริง

ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์และผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ทำงานด้วยความรักจนได้มาเป็นหนังสือเล่มนี้ ผู้แปลสนุกกับการทำงานอย่างยิ่งจนเผลอหัวเราะและกุมศีรษะอยู่หลายครั้งระหว่างการแปล จึงมั่นใจว่าผู้อ่านก็น่าจะเพลิดเพลินไปกับหนังสือเล่มนี้เช่นเดียวกัน มาติดตามดูกันดีกว่าว่าอาร์ทิมิสและผองเพื่อนจะได้ผจญภัยอะไรบ้างท่ามกลางหิมะแห่งชั่วโลกเหนือ คิดแล้วก็หนาวแทนจริงๆ เลย

พลอย โจนส์

คำนิยาม

มีคนพูดว่า "ไม่มีมิตรแท้หรือศัตรูที่ถาวร"

อาร์ทิมิส ฟาวล์ กับคู่อริเก่าอย่างฮอลลีก็เช่นกัน หลังจากเหตุการณ์เรียกค่าไถ่ซึ่งจบลงด้วยความปราชัยที่น่าเจ็บใจของเหล่าแฟรี่ ทั้งสองฝ่ายไม่น่าจะโคจรมาพบกันอีก แต่ก็เหมือนคำโบราณท่านว่า คู่กันแล้วคงไม่แค้นกัน สองคู่อริก็ยังต้องวนกลับมาเจอกันอีกจนได้ ในสงครามใหม่ที่ต่างฝ่ายต่างต้องหันหน้าเข้าหากัน

โอเวน โคลเฟอร์ เป็นนักเขียนที่มีอารมณ์ขันอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ไหนเขาก็สามารถทำให้เราหลุดหัวเราะกับคำพูดคำจาที่กระตบตบ เสียคสีหน่อย แต่ยังคงความเข้มข้นของเนื้อเรื่องเอาไว้ได้อย่างครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวเอกอย่างอาร์ทิมิส ฟาวล์ หากเป็นคนจริงๆ ที่คุยกันต่อหน้า กัลแทบนิกไม่ออกว่าเด็กแบบนี้จะมีอารมณ์ขันได้อย่างไร แต่นักเขียนได้เผยให้เราเห็นถึงพรสวรรค์การสร้างรอยยิ้มของเด็กหนุ่มคนนี้ ณ ดินแดนที่หนาวยะเยือกปลายสุดขอบโลก

ยิ่งกว่าอารมณ์ขัน คือ ตลกร้าย ของ อาร์ทิมิส ฟาวล์ เขาพูดอย่างเต็มปากเต็มคำว่า *ผมเป็นอาชญากรนะครับ นั่นคือสิ่งที่ผมทำได้* ด้วยความมั่นใจนี้ จากผู้ร้ายที่เหล่าแฟรี่ควรอยู่ให้ห่าง กลายเป็นมิตรที่จะยุติสงครามแห่งโลกใต้ดิน แน่نونว่าความ

ช่วยเหลือของอัจฉริยะอาชญากรย่อมมีราคา แต่ราคาที่แพงสูง ไม่เท่ากับสิ่งที่อาร์ทิมิสจะได้เรียนรู้แน่

กัลชอบการที่โอเวน โคลเฟอร์ยังคงแก่นเรื่องหลักของเขา เอาไว้อย่างเหนียวแน่น ในเรื่องที่ต้องการให้นักอ่านได้เรียนรู้ ความเป็นอาร์ทิมิส ฟาวล์ และในเล่ม 2 ของหนังสือชุดนี้ เราจะได้เรียนรู้และเติบโตไปพร้อมกับอาร์ทิมิส พร้อมๆ กับทิ้งใน การปฏิบัติงานจริงของเด็กหนุ่มที่มักใช้เวลาทั้งวันอยู่แต่ในห้อง ทำงานของเขา

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงทุกวัน อาร์ทิมิส ฟาวล์ก็เช่นกัน หากแต่การเปลี่ยนแปลงนี้เติมพันด้วยความเป็นความตาย ของโลกอันแสนมหัศจรรย์ของแฟรี่และชีวิตของฟาวล์ผู้พ่อ มาลึน ระวังไปกับอาร์ทิมิสกันนะคะ เพราะกัลเชื่อว่า หากนักอ่านท่าน ไหนสนุกไปกับการเปิดตัวอย่างอลังการงานสร้างของอัจฉริยะ อาชญากรคนนี้ในเล่มที่แล้ว ครั่งนี้คุณจะได้เห็นการออกภาค สนามของเขาแบบชนิดก้าวต่อก้าว แล้วเมื่ออ่านจนถึงบรรทัด สุดท้าย คุณจะพบว่า การถอนใจอย่างมีความสุขนั้นเป็นแบบไหน

ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

กัลจุฑา

ไม่เคยมีเจ้าแห่งอาชญากรรมคนไหนได้รับคำชมมากมายขนาดนี้

"ยอดเยี่ยมอย่างร้ายกาจ"

- หนังสือพิมพ์ *Independent*

"ดำเนินเรื่องเร็ว สนุกและตื่นเต้นมาก"

- หนังสือพิมพ์ *Daily Mail*

"ตัวละครคุ้คเค่เด็คมัน...ทำให้รู้ว่าแฟรี่โดยพื้นฐานแล้ว
ก็ร้ายกาจไม่ต่างกับเรา แถมยังต่อสู้ได้สกปรกยิ่งกว่า"

- หนังสือพิมพ์ *The Times*

"การผสมผสานแบบอึ้งตึ้งนึ่งระหว่างเทคโนโลยีจริง

จินตนาการ และของเล่นแฟรี่

ตั้งแต่ปืนเลเซอร์ไปจนถึงเครื่องลบความทรงจำ

ยานพาหนะพลังงานแบตเตอรี่และชุดสูทป้องกันรังสี

ทั้งหมดนี้ทำให้อุปกรณ์ของคิวในเจมส์ บอนด์

ดูเหมือนของเด็กเล่นไปเลย"

- หนังสือพิมพ์ *Guardian*

"คำเนนเรื่องเร็วจนหายใจแทบไม่ทัน

พร้อมบทสนทนาเฉียบคม

เมื่อรวมกับตัวละครที่น่าจดจำ...

ทำให้หนังสือเล่มนี้อ่านสนุกอย่างยิ่ง"

- หนังสือพิมพ์ *Financial Times*

"โคลเฟอร์...มีความสามารถในการทำให้คุณหัวเราะสองตลบ

ตลบแรกเพราะความสนุกแบบสุดขีด

ที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน

ตลบที่สองจากพลังของอารมณ์ขันในเรื่อง"

- หนังสือพิมพ์ *Sunday Times*

"เด็กชายทุกวัยจะรักหนังสือเล่มนี้"

- หนังสือพิมพ์ *Daily Telegraph*

"ผู้อ่านจะเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวอย่างสุดค้ำทาน"

- นิตยสาร *TES*

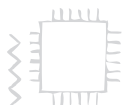


อาร์ทิมิส ฟาวล์ เป็นเด็กอัจฉริยะจากไอร์แลนด์ผู้ทุ่มเท
มันสมองปราดเปรื่องให้แก่การทำเรื่องนอกกฎหมาย เมื่อ
อาร์ทิมิสค้นพบว่ามีชุมชนแฟรียู่ใต้ดิน เขาก็เห็นโอกาสทอง
มีเผ่าพันธุ์ใหม่เอี่ยมไว้หาประโยชน์ด้วยแผนการเหนือล้ำของเขา
แต่อาร์ทิมิสยังไม่รู้จักแฟรดีพอ และสิ่งที่เขาไม่รู้ก็อาจเล่นงาน
เขาได้...

ແຕ່
ປະຕິ

สารบัญ

ผลการประเมินทางจิตวิทยาของอาร์ทิมิส ฟาวล์	13
บทนำ	16
บทที่ 1 สายใยครอบครัว	22
บทที่ 2 ปฏิบัติการเพื่อซิกซ์	30
บทที่ 3 ลงใต้ดิน	61
บทที่ 4 ฟาวล์รอดตัว	86
บทที่ 5 สาวน้อยของพ่อ	98
บทที่ 6 ขอล่ายรูปหน่อยนะ	106
บทที่ 7 ลากเส้นเชื่อมจุด	133
บทที่ 8 สู้รัสเซียพร้อมถุงมือ	148
บทที่ 9 ไม่มีที่ไหนปลอดภัยเลย	180
บทที่ 10 ปัญหาและการต่อสู้	205
บทที่ 11 เกิดเป็นมัลลส์แท้จริงแสนลำบาก	227
บทที่ 12 กลับมาแล้ว	260
บทที่ 13 สู้รอยแยก	277
บทที่ 14 วันของพ่อ	320
บทตามลัทธิหน่อย	337



“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

ผลการประเมินทางจิตวิทยา ของอาร์ทิมิส ฟาวล์

คัดมาจาก ช่วงวัยรุ่น

เมื่ออายุได้สิบสามปี ผู้รับการประเมินของเรา อาร์ทิมิส ฟาวล์ ก็แสดงออกถึงความฉลาดที่สูงกว่ามนุษย์คนใดหลังจาก โวล์ฟกัง อามาเดอุส โมซาร์ท อาร์ทิมิสเอาชนะอีวาน คาซัคกี แชมป์หมากรุกยุโรปในการแข่งขันแบบออนไลน์ จดสิทธิบัตร สิ่งประดิษฐ์กว่ายี่สิบเจ็ดชนิด และชนะการแข่งขันด้าน สถาปัตยกรรมได้ออกแบบโรงอุปรากรแห่งใหม่ของดับลิน เขายังเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ผันเงินหลายล้านดอลลาร์ จากบัญชีธนาคารสวิสมาเข้าบัญชีของเขาเอง ปลอมภาพเขียน อิมเพรสชันนิสต์นับโหล และพรางทองคำปริมาณมหาศาล จากแฟร์ได้สำเร็จ

คำถามคือเขาทำแบบนี้ทำไม อะไรที่ผลักดันให้อาร์ทิสเข้ามาพัวพันในแวดวงอาชญากรรม คำตอบอยู่ที่พ่อของเขา

อาร์ทิส พาวล์ซีเนียร์ เป็นหัวหน้าอาณาจักรอาชญากรรมที่ครอบคลุมตั้งแต่ท่าเรือดับลินไปจนถึงตรอกเล็กซอยน้อยในโตเกียว แต่เขามีความทะเยอทะยานอยากเป็นนักธุรกิจ ถูกกฎหมาย จึงซื้อเรือสินค้ามาชนโคล่า 250,000 กระป๋อง แล้วออกเดินทางไปมูร์มันสค์ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของรัสเซีย หลังการเจรจาธุรกิจที่นั่นซึ่งน่าจะทำได้นานหลายสิบปี

โชคร้ายที่มาเพียรรัสเซียตัดสินใจว่าไม่ต้องการให้นักธุรกิจไอรिशเข้ามาแย่งผลประโยชน์ในตลาด จึงจมเรือ พาวล์สตาร์ ในอ่าวโคล่า อาร์ทิส พาวล์ที่หนึ่งถูกประกาศให้เป็นบุคคลสาปสูญที่คาดว่าเสียชีวิตแล้ว

ตอนนี้อาร์ทิสจูเนียร์จึงเป็นหัวหน้าอาณาจักรที่มีเงินทุนจำกัด เขาต้องการกอบกู้ความมั่งคั่งของวงศ์ตระกูลจึงเลือกประกอบอาชีพอาชญากรที่ทำเงินกว่าสิบห้าล้านปอนด์ภายในเวลาเพียงสองปี

สมบัติมหาศาลนี้โดยหลักๆ ถูกใช้เพื่อเป็นเงินทุนสำหรับปฏิบัติการค้นหาในรัสเซีย อาร์ทิสไม่ยอมเชื่อว่าพ่อตายแล้ว แม้ทุกวันที่ผ่านไปจะทำให้สถานการณ์โน้มเอียงไปทางนั้นมากขึ้นทุกทีก็ตาม

อาร์ทิมิสไม่คบหาด้วยรุ่นคนอื่นและไม่ชอบไปโรงเรียน เขา
อยากใช้เวลาวางแผนอาชญากรรมครั้งต่อไปมากกว่า

ดังนั้น แม้เรื่องที่เขาเข้าไปพัวพันกับการลুকฮือของ
ก๊อบลินในช่วงปีที่สิบสี่ของชีวิตจะทั้งเสี่ยงภัย น่ากลัว และ
อันตราย มันก็อาจเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เกิดขึ้นกับเขา อย่างน้อยเขา
ก็ได้ใช้เวลานอกบ้านและเจอคนใหม่ๆ

น่าเสียดายที่ส่วนใหญ่อยากให้เขาตาย

รายงานนี้จัดทำโดย

ดอกเตอร์ เจ. อาร์กอน (นักจิตวิทยา)

เพื่อบันทึกเป็นข้อมูลไว้ที่สถาบันเลข

บทนำ

บุร์บันส์ก์ ตอมเหนื่อของรัสเซีย สองปีก่อน

ชาวรัสเซียสองคนยืนเบียดกันอยู่รอบถังคิไฟ เป็นความพยายามอันไร้ผลเพื่อขบไล่ความหนาวเย็นของขั้วโลกเหนือ ท่าเรือโคล่าไม่ใช่สถานที่ซึ่งคุณอยากอยู่หลังเดือนกันยายน โดยเฉพาะมูร์มันส์ก์ที่แม้แต่หมีขั้วโลกยังพันผ้าพันคอ ไม่มีที่ไหนหนาวกว่านี้แล้ว อาจยกเว้นโนริลส์ค์ไว้อีกที่

ชายคู่นี้เป็นคนของ 'มาฟิญา' หรือ 'มาเฟียรัสเซีย' และคุ้นเคยกับการใช้เวลายามค่ำคืนในรถบีเอ็มดับเบิลยูที่ขโมยมา มากกว่า คนตัวใหญ่ชื่อ มิคาเอล วาสซีกิน ดูเวลาที่นาฬิกาโรเล็กซ์ปลอมได้แฉนเสื้อโค้ตขนสัตว์

"เจ้านี้อาจแข็งจนหยุดทำงานก็ได้" เขาพูดพลางเคาะขอบ

นาฬิกา "ถ้าเป็นอย่างนั้นขึ้นมาจะทำไง"

"เลิกบ่นได้แล้ว" อีกคนชื่อ คามาร์ พูค "เป็นความผิดของแกที่เราคิดแหง็กอยู่ข้างนอกแบบนี้"

วาสซีกินชะงัก "ว่าไงนะ"

"คำสั่งที่เราได้รับออกจะตรงไปตรงมา จมเรือ *ฟาวล์สตาร์* ทั้งหมดที่ต้องทำคือยิงช่องเก็บสินค้าให้ระเบิดแล้วมันก็จะจม แต่ฉันไม่เป็นอย่างนั้น ท่านวาสซีกินผู้ยิ่งใหญ่ฉันยิงใส่ท้ายเรือ แคมไม่มีนัดสำรองไว้ปิดบัญชีอีกต่างหาก แล้วตอนนี้เราก็ต้องค้นหาผู้รอดชีวิต"

"แต่เรือก็จมไปไหมเล่า"

คามาร์ยกไหล่ "แล้วไงล่ะ เรือจมอย่างช้าๆ มีเวลามากมายให้ผู้โดยสารคว้าเกาะอะไรสักอย่าง วาสซีกิน นักแม่นปืนผู้โด่งดัง! ยายของฉันยังยิงแม่นกว่าเลย"

ลับกิน คนของมาเฟียประจำท่าเรือ เดินเข้ามาก่อนที่การโต้เถียงจะกลายเป็นการควลงหมัด

"ว่าไง" ชาวยากูตที่ดูเหมือนหมีถ้ำ

วาสซีกินถูล้ำลายใส่เพื่อนเทียบเรือ "นายคิดว่าไงล่ะ เจออะไรบ้างหรือเปล่า"

"ปลาทายกับปลิงแตก" ชาวยากูตตอบ พลางยื่นถ้วยควั่นกรุ่นให้สมุนมาเฟียทั้งสอง "ไม่มีสิ่งมีชีวิต คอนันท์ก็ผ่านมาแปดชั่วโมง

กว่าแล้ว ฉันส่งมือดีไปค้นตลอดทางจนถึงกรีนเคปเลย"

คามาร์ดีม่ออีกใหญ่แล้วบ้านทั้งอย่างรังเกียจ "นี่มันอะไรกัน
น้ำมันดิบเธอ"

ลับกิ้นหัวเราะ "โคล่าร้อน จากเรือ *ฟาวล์สตาร์* มาเกยฝั่ง
เป็นลังๆ เลย คีนนี่เราอยู่ในท่าเรือโคล่าของจริงละนะ"

"ขอเตือนไว้เลย" วาสซีกิ้นผูกพวงบ้านของเหลวนั้นลงบน
หิมะ "อากาศแบบนี้ทำให้ฉันอารมณ์ไม่คีนะไว้ย! ดังนั้นห้ามเล่น
ตกร้ายอะไรอีก แค่ออกทนฟังคามาร์ก็แย่พออยู่แล้ว"

"อีกไม่นานหรอก" คู่หูของเขาพิมพ์ "ตรวจอีกรอบ
แล้วเราก็เลิกค้นหาได้ ไม่มีอะไรออกชีวิตในน่านน้ำแห่งนี้ถึง
แปดชั่วโมงแน่"

วาสซีกิ้นยื่นถ้วยเปล่าออกมา "นายไม่มีอะไรที่แรงกว่านี้
หรือ ร็อคก้าสักช็อตเพื่อไล่ความหนาวนะมีไหม ฉันรู้ว่าคุณมี
กระติกเหล้าซ่อนอยู่ตรงไหนสักแห่งเสมอ"

ลับกิ้นเอื้อมไปยังกระเป๋าสะโปก แต่หยุดเมื่อวิหยุกติดตาม
ตัวบนเข็มขัดเริ่มมีเสียงกลืนรบกวนดังออกมา ตามด้วยเสียงร้อง
สั้นๆ สามครั้ง

"ร้องสามครั้ง นั่นคือสัญญาณ"

"สัญญาณอะไร"

ลับกิ้นรีบลงไปยังท่าเรือพลางตะโกนข้ามไหล่มาบอก "ร้อง

สามครั้งทางวิทยุ แปลว่าหน่วย K9 เจอใครบางคนเข้าแล้ว"

ผู้รอดชีวิตไม่ใช่ชาวรัสเซีย เรื่องนั้นชัดเจนจากเสื้อผ้าที่

สวมใส่ ทุกอย่างตั้งแต่สูททีไซเนอร์ไปจนถึงเสื้อโค้ตหนังเป็นสิ่งที่ซื้อจากยุโรปตะวันตก บางทีอาจมาจากอเมริกาด้วยซ้ำ ทุกอย่างผ่านการคัดเย็บพอดีกับรูปร่างและทำจากวัสดุคุณภาพสูง

แม้เสื้อผ้าของชายผู้นี้ยังอยู่ดี ร่างกายกลับไม่อยู่ในสภาพดีนัก มือและเท้าเปล่าเต็มไปด้วยแผลน้ำแข็งกัด ขาข้างหนึ่งบริเวณใต้เข่าอ่อนปวกเปียกผิปกติ ใบหน้าโดนน้ำแข็งกัดทั่วไปหมด

ทีมค้นหาแบกเขาใส่เตียงผ้าใบชั่วคราวมาจากหุบเหวห่างจากท่าเรือไปทางใต้สามกิโลเมตร พวกผู้ชายเข้ามาล้อมรอบสิ่งที่เจอ พลางกระเท็บเท้าค้นหาความหนาวที่บุกเข้ามาในรองเท้าบูต วาสซีกินใช้ศอกถองเปิดทางผ่านพวกที่มุงอยู่แล้วคุกเข่าลงไปดูใกล้ๆ

"ต้องเสียขาแน่" เขาออกความเห็น "นิ้วสองนิ้วด้วย หน้าก็ดูไม่ค่อยดี"

"ขอบคุณ คุณหมอไมคาเอล" คามาร์ออกความเห็นด้วย น้ำเสียงไร้อารมณ์ "มีบัตรแสดงตัวอะไรไหม"

วาสซีกินลงมือค้นอย่างรวดเร็วตามแบบหวัชโมย หากกระเป๋าสตางค์และนาฬิกา

"ไม่มีอะไรเลย แปลกพิลึก คนรวบแบบนี้ น่าจะพกของ ส่วนตัวบ้าง นายว่าไหม"

คามาร์พยักหน้า "ใช่ ฉันก็คิดอย่างนั้น" เขาหันไปหาพวกผู้ชายที่ยืนล้อมอยู่ "ให้เวลาสิบวินาที ไม่งั้นมีปัญหาค่ะ แน่ เก็บเงินไว้ได้ แต่คืนของอย่างอื่นมาให้หมด"

พวกกะลาสีใคร่ครอง ชายผู้นี้ตัวไม่ใหญ่ แต่เขาเป็นพวกมาเฟีย องค์การอาชญากรรมของรัสเซีย

กระเป๋าเงินหนังลอยข้ามกลุ่มคนมาตกลงในแอ่งบนเตียงผ้าใบ ครู่ต่อมาก็มีนาฬิกาคาร์เทียร์ โครโนกราฟตามมาสมทบ ทำจากทองคำประดับเพชร ราคาเท่าค่าแรงชาวรัสเซียโดยเฉลี่ยประมาณห้าปี

"เป็นการตัดสินใจที่ฉลาด" คามาร์พูด พลางโกยถุงสมบัติขึ้นมา

"เอาไง" วาสซีกินถาม "จะเก็บหมดนี้ไว้ไหม"

คามาร์ดึงบัตรวีซ่าแพลตตินั่มจากกระเป๋าหนังพะมาคุชือ

"โอ้! ต้องเก็บไว้แน่" เขาตอบพลางเปิดมือถือ "เราเก็บเอาไว้และเอาผ้าห่มคลุมให้ด้วย ถ้าโชคของเรายังเป็นแบบนี้อยู่ เราอาจเป็นนิวมเนียได้ และเชื่อฉันเถอะ เราไม่อยากให้มีอะไรเกิดขึ้นกับผู้ชายคนนี้ เขาคือใบเบิกทางสู่ความยิ่งใหญ่ของเรา"

คามาร์ตื่นเต้น ถือเป็นเรื่องผิวิสัยสำหรับเขา

วาสซีกินตะกายลุกขึ้นยืน "นายกำลังโทร. หาใคร หมอนี่
เป็นใคร"

คามาร์เลือกหมายเลขจากเมนูเบอร์โทรศัพท์ด่วน "ฉันจะ
โทร. หาบริทวา นายคิดว่าฉันจะโทร. หาใครเล่า"

วาสซีกินหน้าซีด การโทร. หาหัวหน้าเป็นเรื่องอันตราย
บริทวาขึ้นชื่อว่าชอบสั่งเก็บผู้บอกข่าวร้าย "มันเป็นข่าวดีใช่ไหม
นายกำลังจะโทร. ไปบอกข่าวดีใช่ไหม"

คามาร์พลิกบัตรวีซ่าในมือ "อ่านนี่สิ"

วาสซีกินพิจารณาบัตรนั้นอยู่ครู่ใหญ่ "ฉันอ่านภาษาอังกฤษ
ไม่ออก มันว่ายังไงละ ชื่ออะไร"

คามาร์บอก รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏบนใบหน้าของมิกาเอล
"โทร. เลย" เขาว่า

บทที่ 1

สายใยครอบครัว



การสูญเสียสามีส่งผลกระทบต่อแองเจลิน

ฟาวล์ เธอเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง ไม่ยอมออกมา
ข้างนอก หาที่หลบภัยอยู่ในจิตของตนเอง เลือก
ฝันถึงอดีตมากกว่าเผชิญชีวิตจริง ยังเป็นเรื่อง

น่าสงสัยอยู่ว่าเธอจะหายหรือไม่หากลูกชายคืออาร์ทิมิสที่สอง ไม่
ต่อรองกับเอลฟ์ชื่อ ฮอลลี ซอร์ค เขาขอให้แม่กลับมามีสติสมบูรณ์
แลกกับทองคำค่าไถ่ครึ่งหนึ่งที่ได้จากกองกำลังตำรวจแฟรี่ เมื่อ
แม่หายดีแล้ว อาร์ทิมิสจูเนียร์จึงหันไปทุ่มเทความพยายามตามหา
พ่อ เขาลงทุนสมบัติของตระกูลจำนวนมหาศาลไปกับการค้นหา
ที่รัสเซีย หน่วยสืบข้อมูลลับในท้องถิ่น และบริษัทค้นหาทาง
อินเทอร์เน็ต



หนุ่มน้อยอาร์ทิมิสมีเล่ห์เหลี่ยมแบบคนตระกูลฟาวล์มาก เป็นสองเท่า แต่เมื่อแม่ผู้เป็นสุภาพสตรีเคร่งครัดและมีศีลธรรม หายคิแล้ว ก็เป็นเรื่องยากขึ้นมากสำหรับเขาที่จะทำตามแผนการ อันชาญฉลาด แผนซึ่งจำเป็นอยู่เสมอเพื่อหาเงินทุนมาคั่นหาพ่อ

แองเจลินกลุ่มใจกับความหมกมุ่นของลูกชายและกลัวว่า สองปีที่ผ่านมาจะส่งผลต่อจิตใจเขา เธอจึงให้ลูกชายวัยสิบสามปี เข้ารับการบำบัดกับนักจิตวิทยาโรงเรียน

น่าสงสารจัง ผมหมายถึงนักจิตวิทยานะครับ...

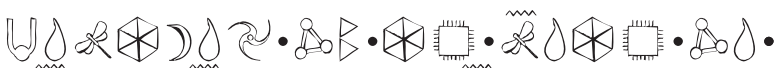
โรงเรียนเซนต์บาร์เทโลมิสำหรับสุภาพบุรุษหนุ่ม
เคาน์ตีวิกโลว์ โอร์แลนส์ ปัจจุบัน

ดอกเตอร์โปเอนหลังพิงเก้าอี้เท้าแขนบุวม สายตากวาด
ไปบนกระดานตรงหน้า

"เอละ คุณฟาวล์ มาคุยกันหน่อยคิไหม"

อาร์ทิมิสถอนใจยาว พลังเสยผมสีดำจากหน้าผากกว้าง ซิคเซียว เมื่อใครคนอื่นจะเรียนรู้เสียทีว่าสมองอย่างเขาไม่อาจเอามาตีแผ่ได้ เขาเองอ่านตำราจิตวิทยามากกว่านักจิตวิทยาผู้นี้ก็ถึงกับเคยส่งบทความไปลง วารสารนักจิตวิทยา มาแล้วด้วย โดยใช้ชื่อปลอมว่า ดอกเตอร์ เอฟ. รอย คิน ซลิฟเพอ

"แน่นอนครับดอกเตอร์ มาคุยเรื่องเก้าอี้ของคุณกันดีกว่า"



สมัยวิกตอเรียใช้ไหมครับ"

โปญที่แห่แหนหนึ่งอย่างรักใคร่ "ใช่ ถูกต้องทีเดียว เป็นสมบัติประจำตระกูล ปู่ของฉันได้มาจากการประมูลที่ซัทเทบีส์ ดูเหมือนครั้งหนึ่งเคยตั้งอยู่ในพระราชวัง เป็นเก้าอี้ตัวโปรดขององค์ราชินี"

รอยยิ้มหยันทำให้ริมฝีปากอาร์ทิมิสเหยยคออกไปด้านข้าง ประมาณหนึ่งเซนติเมตร "งั้นหรือครับคอกเตอร์ ปกติพวกเขาไม่ยอมให้มีของปลอมในพระราชวังนะครับ"

แรงจับของโปทำให้หนังเก้ายึดตัว "ของปลอมรี ฉันรับรองได้ว่าคุณฟาวล์ ว่านี่เป็นของจริงแท้แน่นอน"

อาร์ทิมิสโน้มตัวเข้าไปคุใกล้ขึ้น "ผมยอมรับว่าทำได้แนบเนียนมาก แต่คุณครั้งนี้สิครับ" สายตาของโปมองตามนิ้วเด็กชาย "ตะปุ่นั้น เห็นรอยไขว้กันไปมาที่หัวมันไหมครับ มันทำด้วยเครื่องจักรครับ เก่าสุดก็ไม่เกินปี 1920 ปู่ของคุณโดนหลอกแล้ว แต่มันจะสำคัญอะไรเล่า เก้าอี้ยังงี้ก็เป็นเก้าอี้ แค่สมบัตินอกกายจริงไหมครับคอกเตอร์"

โปขีดเขียนอย่างคุดันเพื่อกลบความไม่พอใจ "ใช่ อาร์ทิมิส ฉลาดมาก เหมือนที่แฟ้มของเธอบอกไว้ เล่นเกมเล็กๆ ของเธออยู่สินะ ทีนี้เราจะกลับมาเรื่องของเธอได้หรือยัง"

อาร์ทิมิส ฟาวล์ที่สองลูบกางเกงให้เรียบ



"เรื่องนี้มีปัญหาครับ คอกเตอร์"

"จริงหรือ แล้วมันคืออะไรกัน"

"ปัญหาคือ ผมรู้คำตอบตามตำราของคำถามที่คุณคิดจะถามหมดแล้ว"

คอกเตอร์ไปจกลงในสมุคของเขาหนึ่งนาที่เต็ม "เรามีปัญหาจริงๆ นั่นแหละ อาร์ทิมิส แต่ไม่ใช่เรื่องที่เธอว่า" เขาพูดในที่สุด

อาร์ทิมิสเกือบยิ้ม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคอกเตอร์คงยกทฤษฎีที่คาเคาได้มาใช้กับเขาอีกครั้ง วันนี้เขาจะเป็นโรคอะไรนะ บางทีอาจเป็นโรคหลายบุคลิก หรือบางทีอาจเป็นโรคโกหกตัวเองซะไหม

"ปัญหาคือเธอไม่นับถือใครมากพอจะปฏิบัติต่อเขาอย่างผู้เท่าเทียมกัน"

อาร์ทิมิสผงะเมื่อได้ยินคำประกาศนี้ คอกเตอร์ผู้นี้ฉลาดกว่าพวกก่อนหน้านี้ "ฟิลิจังครับ มีคนมากมายที่ผมยกย่องนะครับ"

ไปไม่เงยหน้าขึ้นจากสมุคจกด "จริงหรือ ยกตัวอย่างได้ไหม"

อาร์ทิมิสคิอยู่ครู่หนึ่ง "อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ทฤษฎีของเขา มักถูกต้อง และอาร์คิมิดีส นักคณิตศาสตร์ชาวกรีก"

"แล้วคนที่เธอรู้จักจริงๆ ละ"

อาร์ทิมิสคิดหนัก แต่ก็นึกไม่ออก



"ว่าไง ไม่มีตัวอย่างเลยหรือ"

อาร์ทิสชักไหล่ "คุณดูเหมือนมีคำตอบทุกอย่างแล้ว นะครับ คอกเตอร์โป ทำไมคุณไม่บอกผมล่ะ"

โปเปิดหน้าต่างบนแล็ปท็อปของเขา "ยอดเยี่ยม ทุกครั้งที่ฉันอ่านสิ่งนี้..."

"ประวัติของผมใช้ไหมครับ"

"ใช่ มันอธิบายได้เยอะมาก"

"เช่นอะไรครับ" อาร์ทิสถาม นึกสนใจขึ้นมาทั้งที่ไม่อยากสนใจ

คอกเตอร์โปสั่งพิมพ์ออกมาหนึ่งหน้า

"ก่อนอื่นก็ผู้ร่วมงานของเธอ บัตเลอร์ ฉันเข้าใจว่าเขาเป็น ผู้คุ้มกัน ไม่ใช่เพื่อนที่เหมาะสมสำหรับเด็กในวัยที่รับสิ่งต่างๆ ได้ง่าย แล้วก็แม่ของเธอ ฉันคิดว่าเป็นผู้หญิงที่ยอดเยี่ยมแต่ ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของเธอได้เลย ท้ายสุดคือพ่อของเธอ ตามข้อมูลนี้เขาไม่ใช่บุคคลต้นแบบแม้ตอนที่มีชีวิตอยู่"

ความเห็นนี้ช่างปวดใจ แต่อาร์ทิสจะไม่ยอมให้คอกเตอร์ รู้ว่ามันมีผลต่อเขามากแค่ไหน "ข้อมูลของคุณผิดแล้วครับ คอกเตอร์" เขาพูด "พ่อของผมยังมีชีวิตอยู่ อาจหายตัวไป แต่ ยังมีชีวิตอยู่"

โปถูกระคายแผ่นนั้นให้แน่ใจ "จริงรึ ฉันเข้าใจว่าเขาหายตัว



คอกเตอร์"

"แม่ของเธอทำไมรี" ไปกระตุ้น พยายามระงับความตื่นเต้น
ไม่ให้ปรากฏในน้ำเสียง อาร์ทิมิสทำให้นักจิตวิทยาโรงเรียน
ลาออกจากเซ็นต์บาร์เทิลปีไปครึ่งโหลแล้วในปีนี้ บอกตามตรงว่า
ไปเองก็ใกล้จะเก็บกระเป๋าเต็มที แต่ตอนนี้...

"แม่ของผม แม่..."

ไปโน้มตัวไปข้างหน้าบนเก้าอี้วิกตอเรียปลอม "แม่ของเธอ
ทำไมรี"

"แม่บังคับให้ผมทนรับการบำบัดฟลิคทั้งที่นักจิตวิทยาของ
โรงเรียนแทบไม่ได้ดีไปกว่าผู้หวังดีที่หลงผิดและพลิบปริญญา
บั้งหน้า"

ไปถอนใจ "เอาละ อาร์ทิมิส จะคิดยังไงก็ตามใจนะ แต่เธอ
ไม่มีวันพบความสุขได้หรอกหากเธอแต่หนีปัญหาแบบนี้"

อาร์ทิมิสรอดพ้นจากการโดนวิเคราะห์ต่อเมื่อโทรศัพท์มือถือ
สั่น นี่คือนิรภัยที่เข้ารหัสไว้ มีคนเดียวที่รู้หมายเลข เด็กชาย
ล้วงมันจากกระเป๋า พลังพลิกเปิดเครื่องมือถือสารขนาดเล็ก
"ว่าไง"

เสียงบัตเลอร์ดังผ่านลำโพง "อาร์ทิมิส ผมเองครับ"

"รู้แล้ว ฉันคิดอยู่"

"เราได้รับข้อความครับ"



"อ้อ จากที่ไหนล่ะ"

"ผมไม่รู้แน่ชัด แต่มันเกี่ยวข้องกับเรือ *ฟาวล์สตาร์*"

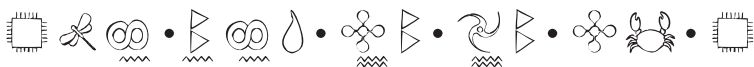
แรงกระตุกพุ่งขึ้นมาตามสันหลังของอาร์ทิมิส "นายอยู่
ไหน"

"ประตูลึกครับ"

"ดีมาก ฉันกำลังไป"

คอกเตอร์ปลดอคแวน "เรายังคุยกันไม่จบนะพ่อหนุ่ม วันนี้
เราคืบหน้าไปได้บ้าง ขอให้เธอไม่ยอมรับก็ตาม ถ้าเธอไปตอนนี้
ฉันจะต้องแจ้งให้ท่านอาจารย์ใหญ่ทราบ"

คำเตือนนี้ไม่มีผลต่ออาร์ทิมิส ใจเขาไปอยู่ที่อื่นแล้ว ผิดหวัง
เกิดความรู้สึกวูบวาบอันคุ้นเคย นี่คือจุดเริ่มต้นของบางอย่าง เขา
รู้สึกได้



บทที่ 2

ปฏិบัติการเพื่อชีวิต

វេស្តបេនក់ អេវ៉េនឌី លោកតែតិ



เมื่อนึกถึงเลเปรอคอน คนทั่วไปมักนึกถึงภูต

น้อยตัวเล็กใส่ชุดเขียว แน่แน่นอนนี่คือภาพตามจินตนาการของมนุษย์ แฟรี่เองก็มีภาพจำเช่นกัน แฟรี่มักจินตนาการว่าเจ้าหน้าที่หน่วยลาดตระเวน

ของกองกำลังตำรวจแห่งโลกใต้ดินจะต้องเป็นโน้มน้าใดหรือ
เอลฟ์ร่างกำยำที่ส่งตรงมาจากทีมครันซ์บอลของมหาวิทยาลัย

ผู้กองฮอลลี ซอร์คไม่ตรงกับภาพจำแบบไหนเลย อันที่จริง เธออาจเป็นแฟร๊ตคนสุดท้ายที่คุณคิดว่าเป็นสมาชิกกองกำลัง เลปเรคอนด้วยซ้ำ หากคุณต้องเดาอาชีพของเธอ ท่วงท่าเหมือน แมวและกล่อมเนื้อยืคหย่นอาจทำให้คิดว่าเธอเป็นนักยิมนาสติก หรืออาจเป็นนักสำรวจถ้ำมีอาชีพ แต่เมื่อคุณใกล้ๆ ลืมหน้าตา



น่ารักนั้นไปก่อน จ้องตาเธอแล้วคุณจะเห็นความมุ่งมั่นตั้งใจอัน
ร้อนแรงจนแทบจุกเทียนไขที่อยู่ห่างไปสิบก้าวได้ อีกทั้งความ
ฉลาดทันคนก็ทำให้เธอเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่หน่วยลาดตระเวนที่
มีผู้นับถือมากเป็นอันดับหนึ่งด้วย

แต่ในทางเทคนิคแล้ว ฮอลลีไม่ได้อยู่กับหน่วยลาดตระเวน
อีกต่อไป นับตั้งแต่เกิดเรื่องกับอาร์ทิมิส ฟาวล์ ที่เธอถูกจับไป
เรียกค่าไถ่ ตำแหน่งของเธอในฐานะเจ้าหน้าที่หญิงรายแรกของ
หน่วยลาดตระเวนก็สั่นคลอน เหตุผลเดียวที่ทำให้เธอไม่ต้องออก
ไปอยู่บ้านรคน้ำคันเฟิร์นในตอนนั้นก็คือการที่ผู้บังคับการรู้ตู่จะ
ลาออกหากฮอลลีโดนพักงาน รู้รู้ว่าการลักพาตัวครั้งนี้ไม่ใช่
ความผิดของฮอลลี แม้หน่วยตรวจสอบภายในไม่เชื่อเช่นนั้น
ก็ตาม เขารู้ว่าปฏิภาณไหวพริบของเธอเป็นสิ่งที่ช่วยให้ไม่มี
ผู้เสียชีวิต

แต่สมาชิกสภาไม่สนใจการสูญเสียชีวิตมนุษย์ พวกเขา
กังวลเรื่องสูญเสียทองคำแฟร์มากกว่า ในมุมมองของสภา ฮอลลี
ทำให้เสียทองคำจำนวนมากจากกองทุนค่าไถ่ของหน่วยลาด-
ตระเวน ฮอลลีพร้อมจะบินขึ้นไปเหนือพื้นดินและบีบคออาร์ทิมิส
ฟาวล์ จนกว่าเขาจะยอมคืนทอง แต่ก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ คัมภีร์ซึ่ง
เป็นเหมือนบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ของแฟร์ระบุว่า เมื่อมนุษย์พราก
ทองคำจากแฟร์ได้สำเร็จ ทองนั้นก็เป็นสิทธิ์ขาดของเขา



ดังนั้นแทนที่จะยึดตราประจำตำแหน่งของเธอ หน่วยตรวจสอบภายในจึงส่งฮอลลีไปทำงานชั้นต่ำยังจุดที่ก่อเรื่อง เคือครอนไม่ได้ งานเฝ้าระวังเป็นตัวเลือกที่ชัดเจน ฮอลลีถูกส่งไปทำงานให้แผนกศุลกากรกับสรรพสามิต คิคแห้งก้อยู่ในยานแคบๆ ที่เกาะอยู่บนผนังหินเหนือท่อลิฟต์แรงดัน เป็นงานที่ไม่มีทางก้าวหน้าเลย

แต่จะว่าไป การลักลอบขนของเถื่อนก็เป็นปัญหาใหญ่สำหรับกองกำลังตำรวจแห่งโลกใต้ดิน ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ตัวสินค้าซึ่งมักเป็นขยะไร้พิษสง เช่น แวนกันแคคคิไซเนอร์ คีวีดี เครื่องชงกาแฟคาปูชิโน และอื่นๆ แต่วิธีการได้ของเหล่านั้นมาต่างหากที่เป็นปัญหา

กลุ่มก๊อบลินปีวาเซลล์เข้ายึดตลาดของเถื่อนและหาญกล้าขึ้นเรื่อยๆ ในการเดินทางเหนือพื้นดิน มีข่าวลือด้วยซ้ำว่าก๊อบลินพวกนี้สร้างกระสวยขนส่งสินค้าของตนขึ้นมาเพื่อลดต้นทุนในการเดินทาง

ปัญหาหลักคือก๊อบลินเป็นสิ่งมีชีวิตสมองคั้น หากมีแค่คนเดียวที่ลืมเปิดเกราะ ภาพถ่ายก๊อบลินก็อาจถูกส่งจากดาวเทียมไปยังสถานีข่าวรอบโลก จากนั้นโลกใต้ดินซึ่งเป็นพื้นที่ปลอดภัยของมนุษย์ก็โคลนแห่งสุดท้ายบนดาวเคราะห์ดวงนี้ก็จะถูกค้นพบ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนั้น ธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ทำให้มั่นใจ



ได้มากมายกับผมสีน้ำตาลแดงคัสสัน

"มีสมาธิหน่อยพลทหาร เราอาจต้องควลงไปในนาที่ใด
นาที่หนึ่งก็ได้นะ"

"ผมไม่คิดอย่างนั้นนะผู้กอง ที่นี้เงียบเหมือนป่าช้า ผมชอบ
งานแบบนี้จัง ง่ายและสบาย แค่นี้เพลินไปวันๆ"

ฮอลลี่สำรวจจากด้านล่าง เวอร์บิลพูดถูก ย่านชานเมืองที่
เคยรุ่งเรืองตอนนี้กลายเป็นเมืองร้างหลังจากปล่องปิดตัวไม่ให้
ประชาชนทั่วไปใช้งาน มีเพียงโทรลล์ที่ออกหากินผ่านมาเป็น
ครั้งคราว เมื่อใดที่โทรลล์เริ่มออกมาอีกครั้งรอบพื้นที่ ก็รู้ได้ทันทีว่า
มันร้าง

"มีแค่คุณกับผมเท่านั้นแหละผู้กอง ค่าคีนี่ยังอีกยาวไกล"

"เงียบไปเลยเวอร์บิล สนใจงานหน่อย หรือตำแหน่งพล-
ทหารยังไม่คำพอสำหรับนาย"

"ได้ ฮอลลี่ โทษที ผมหมายถึง ใต้ครับ"

ภูตนั้นะ เหมือนกันหมดเลยจริงๆ พอมีปีกสักคู่ก็คิดว่า
ตัวเองมีเสน่ห์เกินห้ามใจ

ฮอลลี่ขบริมฝีปาก พวกเธอผลาญทองคำจากภาษีมาก
พอแล้วกับการเฝ้าระวังนี้ พวกกระต่ายสูงน่าจะสั่งยกเลิกได้แต่กลับ
ไม่ทำ อาจเพราะงานเฝ้าระวังเป็นหน้าที่อันเหมาะสมเมื่ออยาก
กำจัดเจ้าหน้าที่ผู้นำอับอายไปให้ไกลหูไกลตา



ก็ยิ่งอ่อน

"โอเค ชิกซ์ ไล่คู่อีกรอบ ระวังตัวด้วย"

"ไม่ต้องห่วงนะฮอลลี ชิกซ์สุดหล่อจะดูแลตัวเองให้ดีเพื่อ
คุณ"

ฮอลลีสุดห่วยใจเตรียมตอบโต้เชิงข่มขู่ แต่คำพูดหายไป
ลำคอ บางอย่างกำลังเคลื่อนไหวยบนหน้าจอ

"ชิกซ์ นายจับการเคลื่อนไหยนั้นได้ไหม"

"ได้ครับ ผู้กอง แต่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร"

ฮอลลีขยายส่วนนั้นของหน้าจอ มีสองสิ่งกำลังเคลื่อนไหย
ไปมาบนชั้นสอง มันเป็นสีเทา

"ชิกซ์ หยุดอยู่ตรงนั้นก่อน สแกนไปเรื่อยๆ"

สีเทานั้นหรือ สีเทาเคลื่อนไหยได้ยังไง สีเทาคือสิ่งที่ตายแล้ว
ไม่มีความร้อน เย็นซิคเหมือนหลุมศพ นอกเสียจากว่า...

"ระวังตัวด้วย พลทหารเวอร์บิล เราอาจเผชิญอันตรายเข้า
แล้ว"

ฮอลลีเปิดช่องสัญญาณที่เชื่อมถึงกรมตำรวจ โฟลี เขียน
เทคโนโลยีของเลป น่าจะเปิดภาพรายงานสดจากหน่วยของเธอ
อยู่ที่ห้องปฏิบัติการในตอนนี้ "โฟลี นายดูอยู่ใช่ไหม"

"ใช่ ฮอลลี" เจ้าเซ็นทอร์ตอบ "เพิ่งเปิดภาพจากหน่วยของ
เธอขึ้นมาบนจอหลักเลย"



"นายคิดยังงัยกับสิ่งนี้ สีเทาที่เคลื่อนไหวได้นะ ฉันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย"

"ฉันก็เหมือนกัน" ตามมาด้วยความเงียบครู่หนึ่ง คั่นด้วยเสียงกคดียบอร์ค "มีความเป็นไปได้สองอย่าง อย่างแรกคืออุปกรณ์ทำงานผิดพลาด นี่อาจเป็นภาพหลอกจากระบบอื่นเหมือนสัญญาณรบกวนทางวิทยุ"

"แล้วอีกอย่างล่ะ"

"มันพิลึกจนฉันไม่อยากพูดถึง"

"แหม...งั้นก็ช่วยทำอะไรให้ฉันหน่อยนะโพลี ช่วยพูดถึงมันทีเถอะ"

"เอ่อ...ถึงจะฟังดูพิลึก แต่อาจมีใครเอาชนะระบบของฉันได้"

ฮอลลีหน้าซีด ถ้าโพลีถึงขั้นยอมรับว่ามีความเป็นไปได้ มันก็เกือบจะเชื่อได้แน่ว่าเป็นจริง เธอตัดสัญญาณจากเซ็นทอร์แล้วกลับไปสนใจพลทหารเวอร์บิล "ซิกซ์! ออกมาจากตรงนั้น ถอย! ถอย!"

ภูตยุ่งอยู่กับการพยายามสร้างความประทับใจให้ผู้กองสุดสวจนไม่รู้ถึงความตึงเครียดของสถานการณ์ "ใจเย็นฮอลลี ผมเป็นภูตนะ ไม่มีใครยิงโค่นภูตหรอก"

นั่นคือตอนที่กระสุนพุ่งออกมาจากหน้าต่างปล่อง ทำให้เกิด



รูนาคเท่ากำปั้นที่ปีกของเวอร์บิล

ฮอลลีฮิบป็นนิวทรีโน 2000 ใส่ซองคาดเอวพลางออก
 คำสั่งผ่านชุดสื่อสารที่หมวกเกราะ "รหัสหนึ่งสี่ ย้า รหัสหนึ่งสี่
 แฟร์บาดเจ็บบ แฟร์บาดเจ็บบ เราโคนยิงที่ E37 ส่งจอมเวทหน่วย
 พยาบาลและกำลังเสริมมาด่วน"

ฮอลลีหย่อนตัวลงทางประตูยานแล้วไต่ไปจนถึงพื้นอุโมงค์
 เธอหลบอยู่หลังรูปสลักฟรอนด์ ราชาเอลฟ์องค์แรก ชิกซ์นอนอยู่
 บนกองเศษหินอีกฟาก ดูท่าไม่ดีนัก ด้านข้างของหมวกเกราะยุบ
 เพราะกระแทกซากกำแพงเตี้ย ทำให้ระบบสื่อสารของเขาสื่อการใช้การ
 ไม่ได้

เธอต้องไปถึงตัวเขาให้เร็วที่สุด ไม่อย่างนั้นเขาตายแน่ ภูต
 มีพลังเขี้ยวจากัดแค่พอเสกหุคให้หายได้ แต่แผลใหญ่ๆ เป็น
 สิ่งที่เกิดขึ้นกำลัง

"ฉันกำลังต่อสายถึงผู้การ" เสียงโพลีคังขึ้นในหู "เตรียม
 พร้อมไว้นะ"

เสียงสากหูของผู้บังคับการรู้ตตะเบ็งผ่านคลื่นมา ท่าจะ
 อารมณ์ไม่ดีนัก ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกเลย

"ผู้กองซอร์ต ฉันอยากให้เธออยู่ตรงนั้นจนกว่ากำลังเสริม
 จะไปถึง"



"ไม่ได้ค่ะผู้การ ชิกซ์โคนยิง ฉันต้องไปให้ถึงตัวเขา"

"ฮอลลี ผู้กองเคลป์อยู่ห่างไปแค่ไม่กี่นาที อย่าขยับไปไหน
ย้า อย่าขยับไปไหน"

หลังกะบังหน้าของหมวกเกราะ ฮอลลีกัดฟันแน่นอย่าง
วุ่นวายใจ อีกก้าวเดียวเธอก็จะโดนไล่ออกจากเลปแล้ว ตอนนี้อย่าง
มาเจอสถานการณ์แบบนี้อีก ถ้าจะช่วยชิกซ์ เธอก็ต้องผินคำสั่ง
โดยตรงจากผู้บังคับการ

รู้รู้สึกได้ถึงความลังเลของเธอ "ฮอลลี ฟังฉันนะ ไม่ว่าสิ่ง
พวกนั้นยิงใส่เธอคืออะไร มันก็ทะลุปีกของเวอร์บิลได้ เสือเกราะ
ของเธอไม่มีประโยชน์หรอก คังนั้นจงอยู่นิ่งไว้และรอผู้กองเคลป์"

ผู้กองเคลป์ หมอนี่อาจเป็นเจ้าหน้าที่บำบัดเคียดที่สุขของเลป
ก็เป็นได้ เขาโค่งดังจากการเลือกใช้ชื่อว่าทรีเบลในพิธีจบการ
ศึกษา ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีเจ้าหน้าที่รายอื่นที่ฮอลลืออยากให้ช่วย
ระวังหลังมากไปกว่าหมอนี่แล้ว

"ขอโทษค่ะ ฉันรอไม่ได้ ชิกซ์โคนยิงที่ปีก คุณก็รู้ว่ามัน
หมายความว่ายังไง"

การยิงถูกที่ปีกไม่เหมือนการยิงนกที่ปีก ปีกเป็นอวัยวะใหญ่
สุดของถูกและมีเส้นเลือดใหญ่ถึงเจ็ดเส้น รูแบบนี้มันน่าจะทำให้
ขาอย่างน้อยสามเส้น

ผู้บังคับการรู้ตลกร้าย เมื่อฟังผ่านลำโพงก็เหมือนคลื่น



รบกวนระลอกใหญ่

"โอเค ฮอลลี แต่กัมตัวดำไว้นะ ฉันไม่อยากเสียใครไปในวันนี้"

ฮอลลีชักปืนนิวทรีโน 2000 จากซอง ปรับค่าไปที่ระดับสาม เธอจะไม่ยอมเสี่ยงกับพวกซุ่มยิง สมมติว่าพวกนั้นคือก๊อบลินจากแก๊งบีวาเคลล์ ความแรงระดับนี้แค่นัดแรกก็คงทำให้หมดสติไปแปดชั่วโมงเป็นอย่างน้อย

เธอเก็บขา ย่อตัว แล้วพุ่งออกจากด้านหลังรูปสลัก เกิดการกระหน่ำยิงทันที ทำให้รูปสลักแหวกไปหลายจุด

ฮอลลีวิ่งไปหาเพื่อนร่วมงานผู้ลี้ภัย กระสุนดังรอบศีรษะเหมือนฝูงผึ้งที่บินด้วยความไวเหนือเสียง โดยทั่วไปแล้วในสถานการณ์เช่นนี้ สิ่งสุดท้ายที่คุณควรทำคือเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ แต่ในเมื่อทั้งสองคนเป็นเป้ากระสุนอยู่แบบนี้ก็ไม่มีทางเลือก ฮอลลีคว้าอินทราของพลทหารแล้วลากเขาไปอยู่หลังกระสวยขนส่งที่จอดทิ้งไว้จนสนิทขึ้น

ซิกซ์อาการหนักไม่น้อย เขายิ้มอย่างอ่อนแรง "คุณมาช่วยผม ผู้กอง ผมรู้ว่าคุณต้องมา"

ฮอลลีพยายามไม่ให้ความกังวลเข้ามาในน้ำเสียง "ฉันต้องมาอยู่แล้วซิกซ์ ไม่มีทางทิ้งกันแน่"

"ผมรู้ว่าคุณต้านเสน่ห์ของผมไม่ไหว" เขากระซิบ "ผมรู้ดี"



ที่กำลังจากโต๊ะเช็กอินไม่ถึงสี่ร้อยปีก่อนอาคารแห่งนี้เคย
พลุกพล่านไปด้วยกิจกรรมต่างๆ มีนักท่องเที่ยวเข้ามาแถวขอวีซ่าไป
เยือนบนดิน ปารีสเคยเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวที่
ได้รับความนิยมมาก แต่ดูเหมือนในที่สุดมนุษย์ก็ยึดเมืองหลวง
ของยุโรปแห่งนี้ไว้ได้หมด สถานที่เดียวที่แพร่รู้สึกลอดภัยคือ
คิสนีแลนด์ปารีสซึ่งไม่มีใครมองสิ่งมีชีวิตจิวซ์ซ่าสองต่อให้ตัวเขียว
ก็เถอะ

ฮอลดีเปิดฟิลเตอร์จับการเคลื่อนไหวที่หมวกเกราะและ
 กวาคมองอาคารผ่านกระจกนิรภัยหिनควอคซ์ของโตะเซ็กอิน หาก
 มีอะไรเคลื่อนไหว คอมพิวเตอร์ของหมวกเกราะจะจับภาพโดย
 อัตโนมัติแล้วทำสัญลักษณ์ด้วยวงแสงสีส้ม เธอเงยหน้าขึ้นทันเห็น
 ร่างสองร่างลัดเลาะไปตามทางเดินที่มีหน้าค่างชมพูบานใหญ่
 มุ่งไปยังสถานีกระสวย พวกนี้เป็นก๊อบลินแน่ๆ กำลังวิ่งสี่ขาเพื่อ
 ให้เร็วขึ้นโดยมีรถเข็นลอยได้คันหนึ่งตามหลังไปติดๆ พวกนี้สวม
 ชุดฟอยล์สะท้อนแสงพร้อมหมวก เห็นได้ชัดว่าเพื่อหลอกเครื่อง
 ตรวจจับความร้อน ฉลาดมาก ฉลาดเกินไปสำหรับก๊อบลิน

ฮอลลีวู้ดขนานไปกับก้อนดินแต่อยู่ต่ำลงมาหนึ่งชั้น รอบตัว
เขามีป้ายโฆษณาโบราณที่ห้อยหลุคจากกรอบ *ทัวร์ศรีษะมายัน 2*
สัปดาห์เต็ม ทองยี่สิบกรัมเท่านั้น เด็กอายุต่ำกว่าสิบปีเดินทางฟรี
เอกระโคคข้ามทางเข้าที่เป็นแกนหมุน วิ่งผ่านพื้นที่



ตรวจสอบความปลอดภัยและร้านปลอดภาษี พวกก็อบลินกำลังลงไปชั้นล่าง รองเท้าบู๊ตกับถุงมือเคลื่อนไหวบนบันไดเลื่อนที่ไม่ทำงาน รายหนึ่งทำหมวกตกเพราะความรีบร้อน หมอนี้ถือว่าตัวใหญ่สำหรับก็อบลิน สูงเกินหนึ่งเมตร คาที่ไม่มีเปลือกตากลอกกลิ้งไปมาด้วยความแตกตื่น ลื่นปลายแฉกสะบัดขึ้นมาเลียลูกตาเพื่อให้ความชุ่มชื้น

ผู้กองซอร์ตยิงปืนออกไปสองสามนัดระหว่างวิ่ง นัดหนึ่งโดนหลังก็อบลินตัวที่อยู่ใกล้สุด ฮอลลีกราง ไม่ได้ใกล้เคียงศูนย์กลางประสาทเลย แต่ก็ไม่จำเป็นหรอก ชัคฟอยล์พวกนี้มีข้อเสียตรงที่เป็นตัวนำนิวทรีโน กระแสแผ่ไปตามวัสดุของชุดเหมือนวงไฟแผ่ไปบนผิวน้ำ ก็อบลินตัวลอยขึ้นไปสองเมตรได้ จากนั้นก็หล่นลงมาหมดสติที่ตีนบันไดเลื่อน รถเข็นลอยได้หลุดจากการควบคุมแล้วชนสายพานขนกระเป๋า วัตถุรูปทรงกระบอกขนาดเล็กนับร้อยหล่นจากถังที่แตก

ก็อบลินหมายเลขสองยิงตอบโต้มาทางฮอลลีนับสิบนัด แต่พลาดหมด ส่วนหนึ่งเพราะแขนกระตุกจากความเครียด แต่อีกส่วนหนึ่งเพราะการยิงจากระดับสะโพกได้ผลเฉพาะในภาพยนตร์เท่านั้น ฮอลลีพยายามถ่ายภาพอาวุธของเขาด้วยกล้องที่หมวกเกราะของเธอเพื่อให้คอมพิวเตอร์หาข้อมูล แต่ภาพสั่นเกินไป

การไล่ล่าดำเนินต่อไปจนถึงท่าจอดยาน ฮอลลีประหลาดใจ



ที่ได้ยินเสียงฮัมของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมท่า ไม่ควรมีพลังงานที่นี้แล้ว วิศวกรของเลปน่าจะถอดเครื่องสร้างพลังงานไปแล้ว จะมีพลังงานที่นี้ไปเพื่ออะไร

เธอรู้คำตอบทันที พลังงานเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อใช้งานรางเลื่อนกระสวยและหอคอยควบคุมการบิน ความสงสัยของเธอได้รับการยืนยันเมื่อเข้าสู่โรงเก็บยาน ก๊อบลินพวกนี้สร้างกระสวยขึ้นมาเอง!

ไม่น่าเชื่อเลย ก๊อบลินมีกระแสไฟฟ้าในสมองน้อยแทบไม่พอให้พลังงานหลอดไฟสวิตช์ด้วยซ้ำ พวกมันสร้างกระสวยได้อย่างไรกัน แต่ก็เป็นไปได้ จอดอยู่เทียบท่าเหมือนฝันร้ายที่สุดของคนขายยานมือสอง ไม่มีส่วนไหนที่อายุน้อยกว่าหนึ่งทศวรรษ แลมดัวยานยังลายพร้อยด้วยรอยเชื่อมและหมุดตอก

ฮอลลีกล้ากลืนความประหลาดใจไว้ มุ่งมั่นกับการไล่ล่าต่อไป ก๊อบลินหยุดเพื่อคว้าปีกจากที่เก็บสินค้า เธอน่าจะยังได้คอนั้นแต่ก็เสี่ยงเกินไป เธอคงไม่ประหลาดใจหากแบคเตอร์นิวเคลียร์ของกระสวยลำนี้หุ้มไว้ด้วยตะกั่วแค่ชั้นเดียว

ก๊อบลินฉวยโอกาสที่รอดตายกระโดดเข้าอุโมงค์ทางเชื่อม มีรางเดี่ยวทอดไปบนหินที่โคนผาดำจนถึงปล่องใหญ่ ปล่องนี้เป็นหนึ่งในช่องเปิดธรรมชาติซึ่งมีอยู่ทั่วไปบนผิวโลก กระแสหินหนืดจากแกนที่หลอมละลายของดาวเคราะห์ดวงนี้จะพุ่งขึ้นมาทาง



ปล่องสู่พื้นผิวเป็นครั้งคราวไม่แน่นอน หากไม่มีการระบายแรงดันแบบนี้ โลกคงระเบิดตัวเองกลายเป็นเศษซากไปนานแล้ว เลปเองก็ใช้ประโยชน์จากพลังธรรมชาตินี้สำหรับการบินควนสู่ผิวโลก เจ้าหน้าที่หน่วยลาดตระเวนจะนั่งยานรูปทรงเหมือนไข่ไทเทเนียมขึ้นไปพร้อมการปะทุของหินหนืดในช่วงเวลาฉุกเฉิน หากอยากเดินทางสบายกว่านั้น ก็มีกระสวยที่เลี่ยงการปะทุแล้วบินขึ้นปล่องไปกับกระแสลมร้อนสู่ทางออกหลากหลายทั่วโลก

ซอลลีชะลอฝีเท้า ไม่มีที่ให้ก๊อบลินหนีไปได้แล้ว ยกเว้นบินเข้าปล่อง ซึ่งคงไม่มีใครบ้าขนาดนั้น อะไรก็ตามที่ติดอยู่ในการปะทุของหินหนืดจะโดนเผาเป็นจุณทันที

ทางเข้าปล่องปรากฏอยู่ตรงหน้า ใหญ่และล้อมรอบด้วยหินที่โคนเผาจนดำ

ซอลลีเปิดเครื่องขยายเสียงที่หมวกเกราะ "พอได้แล้ว" เธอตะโกนสู้กับเสียงลมที่พัดโหวนจากแกนโลก "ยอมแพ้เถอะ นายจะเข้าไปในปล่องโดยไม่มีวิทยาศาสตร์ไม่ได้นะ"

วิทยาศาสตร์ เป็นศัพท์เฉพาะของเลป หมายถึงข้อมูลด้านเทคนิค ในกรณีนี้คือเวลาที่ทำนายว่าจะเกิดการปะทุ ส่วนใหญ่แม่นยำถึงระดับเสี้ยววินาที

ก๊อบลินยกปืนไรเฟิลประหลาดขึ้นมา คราวนี้ตั้งใจเล็ง เจ็มแทงชนวนทำงาน แต่อาวุธอะไรก็ตามนี้ไม่ยิง กระสุนหมดแล้ว



"นั่นคือปัญหาของอาวุธที่ไม่ใช้พลังงานนิวเคลียร์ กระสุน
หมดตลอด" ฮอลลีทำปากเกร่งตามธรรมเนียมการต่อปากต่อคำ
ที่มีมานานยามควลป็น แม้เขาทำท่าจะทระุคก็ตาม

ก๊อบลินตอบโต้โดยขว้างปืนใส่ฮอลลี่ มันเป็นการขว้างที่ไม่ได้เรื่อง ปืนตกห่างจากเธอถึงห้าเมตร แต่ก็ทำหน้าที่เบี่ยงเบนความสนใจได้สำเร็จ สมาชิกแก๊งก๊อบลินใช้จังหวะนั้นคิดเครื่องปิก มันเป็นรุ่นเก่า ยังใช้เครื่องยนต์โรตารีและท่อไอเสียก็พัง เสียงคำรามของเครื่องยนต์ดังก้องอู่มองค์

มีเสียงคำรามอีกอย่างด้านหลังปีกคุณั้น เสียงคำรามที่
ฮอลโลว์รู้จักดีจากชั่วโมงบินในปล่องกว่าหนึ่งพันชั่วโมง กำลังจะเกิด
การปะทุแล้ว

สมองของซอลทำงานอย่างรวดเร็ว หากถือบลิ้นต่อแหล่งพลังงานเข้าสถานีแห่งนี้สำเร็จ ระบบรักษาความปลอดภัยทุกอย่างก็น่าจะทำงานด้วย รวมถึง...

ผู้กองซอรรถหมื่นตัว แต่ประศุนิรภัยกำลังปิดเข้าหากันแล้ว ประศุนันไพนี่ทำงานอัตโนมัติผ่านตัวจับความร้อนในปล่อง เมื่อมีการปะทุเกิดขึ้น ประศุนเหล็กหนาสองเมตรจะปิดทางเข้าออก อุโมงค์จากส่วนที่เหลือของสถานี พวกเธอคิดหนักอยู่ที่นี้แล้วใน ขณะที่หินหนืดกำลังจะพวยพุ่งขึ้นมา หินหนืดพวกนี้ไม่อันตราย ถึงตาย เพราะมันจะไม่ล้นทะลักเข้ามามากนัก แต่ลมที่ร้อนจัดจะ



อบทั้งคูให้แห้งกรอบยิ่งกว่าไบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง

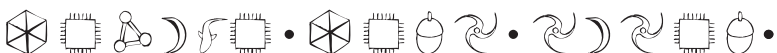
ก๊อบลินยืนอยู่ที่ขอบอุโมงค์ ไม่สนใจการปะทุที่ใกล้จะเกิดขึ้น ฮอลลีรู้ว่านี่ไม่ใช่กรณีที่คนร้ายบ้าบินจนเสี่ยงบินเข้าไปในปล่อง หมอนี้แค่นี้เองเท่านั้นเอง

เจ้าก๊อบลินโบกมือให้อย่างร่าเริงแล้วผลุบเข้าไปในปล่องบินสูงขึ้นอย่างรวดเร็วพันสายตา แต่ยังไม่เร็วพอ ลาวาเคือคพล่านพุ่งสูงเจ็ดเมตรจนใส่เหมือนงูที่รออยู่ กลืนก๊อบลินหายไปทั้งตัว

ฮอลลีไม่เสียเวลากับการโศกเศร้า เธอมีปัญหาของตัวเองอยู่แล้ว ชุดเต็มตัวของเลปมีที่ระบายความร้อนที่กำลังทำความร้อนส่วนเกินได้ แต่นั่นยังไม่พอ ในอีกไม่กี่วินาที กำแพงความร้อนระอุจะม้วนตัวเข้ามาในนี้และเพิ่มอุณหภูมิขึ้นสูงจนผนังราว

ฮอลลีเงยหน้าขึ้น ถังนิรภัยเก็บสารทำความเย็นแบบโบราณยังติดตั้งอยู่บนเพดานอุโมงค์เรียงกันเป็นแถว เธอปรับค่าป้อนให้มีพลังแรงสุดแล้วเริ่มยิงใส่ส่วนท้องของถัง นี่ไม่ใช่เวลาจะมาใจเย็น

ถังบูบและแตก ปล่องอากาศเหม็นอับและสารทำความเย็นออกมาเล็กน้อย ไม่มีประโยชน์ มันคงระเหยหายไปหมดแล้วหลังจากผ่านไปหลายร้อยปี แกมพวกก๊อบลินยังไม่ใส่ใจจะเปลี่ยนใหม่ด้วย แต่มีถึงหนึ่งที่ดูเหมือนยังคิอยู่ เป็นทรวงรีสีดำ คุณแตกต่างท่ามกลางรุ่นมาตรฐานสีเทา ฮอลลีเข้าไปยืนอยู่ได้ถึงใบนั้นแล้ว



ຍິ່ງ

น้ำที่ผ่านสารทำความเย็นสามพันแกลลอนเทลงมาใส่ทิ้งระ
 เธตอนทีคลิ่นความร้อนมันตัวเข้ามาจากปล่องพอดี เป็นความ
 รู้สึกประหลาดพิลึกทีไคโนเผาและแซ่แข็งเกือบพร้อมกัน ฮอลลี
 รู้สึกว่ามีคุ่มพองผุดขึ้นมาบนไหล่ แต่แล้วก็ยุบลงไปเพราะแรงดัน
 น้ำ ผู้กองซอร์คถึงกับทรุดลงไปคุกเข่า ปอดร่ำร้องต้องการอากาศ
 แต่เธอหายใจไม่ได้ในตอนนี้ เธอยกแขนไม่ขึ้น ทำให้กดเปิดถัง
 ออกซิเจนทีหมวกไม่ได้

หลังจากผ่านไปเหมือนชั่วกาลนาน เสียงคำรามก็หยุดและฮอลลี่ก็ลืมตามาเห็นอุโมงค์ที่มีควันโขมง เธอเปิดตัวทำความร้อนเพื่อไล่หมอกควันจากกะบังหน้าแล้วลุกขึ้นยืน น้ำไหลลงมาเป็นผืนจากชุดกันการเสียดสีของเธอ ฮอลลี่ปลดที่ยึดหมวก สูดหายใจเอาอากาศในอุโมงค์เข้าไปเต็มปอด ยังอุ่นอยู่แต่หายใจได้

ด้านหลังเธอ ประตุนิรภัยเลื่อนเปิดและตู้กองทรั็บเปิด
เคลปก็ปรากฏตัวพร้อมทีมปฏิบัติการฉุกเฉินของเลป

"กลยุทธึ่เยียมมาก ผู้กอง"

ฮอลลีไม่ตอบ มัจฉาจ๋ออยู่กับอาวูที่ก๊อบลินผู้เพ็งสลายนายไปทั้งไว้ นี่คือาวูที่ใหญ๋ไม่ใช่เล่น ยาวเกือบครึ่งเมตร มีกล้องสำหรับมองในที่มืดคือยู่เหนือกระบอกปืน

ความคิดแรกของฮอลลีคือพวกปีวาเซลล์หาทางผลิตอาวุธ



ได้เอง แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าความจริงอันตรายกว่านั้นมาก ผู้กอง
ซอร์ตแกะปิ่นโรเฟิลจากหินที่หลอมละลายไปครึ่งหนึ่ง เธอจำมัน
ได้จากการอบรมเรื่อง *ประวัติศาสตร์การบังคับใช้กฎหมาย* นี่คือ
ปิ่นเลเซอร์รุ่นเก่าชื่อซอฟต์แวร์โนสซึ่งกลายเป็นอาวุธผิดกฎหมายเมื่อ
นานมาแล้ว แต่นั่นไม่ใช่เรื่องเลวร้ายที่สุด ปิ่นกระบอกนี้ใช้ถ่าน
อัลคาไลน์ AAA ของมนุษย์แทนแหล่งพลังงานแฟรี่

"ทรีบีล" เธอเรียก "คุณนี่ลี"

"คิอาร์วิต" เคลป์กระซิบพลางเอื้อมไปยังตัวควบคุมวิทยุ
สื่อสารบนหมวกเกราะทันที "ต่อสายด่วนถึงผู้บังคับการรู้ตให้ฉัน
ที เราเจอสินค้าเถื่อน *ระดับเอ* ใช้ *ระดับเอ* ฉันต้องการฝ่ายเทคนิค
เต็มทีม ตามโพลีมาคัวย ฉันอยากให้ปิดพื้นที่ส่วนนี้ทั้งหมด..."

ทรีบีลยังคงออกคำสั่งต่อไป แต่คำพูดเหล่านั้นกลายเป็น
แค่เสียงแว่วมาไกลๆ ในหูฮอลลี พวกป๊าวเซลล์ค้าขายกับมนุษย์
ซีโคลน มนุษย์กับก๊อบลินร่วมมือกันเอาอาวุธผิดกฎหมายกลับมา
ใช้ใหม่ ถ้าอาวุธอยู่ที่นี้แล้ว อีกนานแค่ไหนกว่าพวกย่ำโคลนจะ
ตามมา

ความช่วยเหลือมาถึงหลังจากนั้นไม่นาน ภายในสามสิบนาที
ก็มีไฟสปอตไลต์แฮโลเจนจำนวนมากส่องไปทั่ว E37 จนดูเหมือน
งานเปิดตัวภาพยนตร์ของสตูดิโอโกเล็มเวลด์



โพลีลองไปคุกเข่าพิจารณาก้อนหินที่หมกคสคิข้างบันไดเลื่อน
เจ้าเซ็นทอร์ผู้นี้คือสาเหตุหลักที่มนุษย์ยังไม่ค้นพบรังลับใต้ดินของ
แฟรี่ เขาเป็นอัจฉริยะด้านเทคโนโลยีผู้ผลักดันการพัฒนาหลักๆ
ทุกอย่าง ตั้งแต่การทำนายเวลาปะทุไปจนถึงเทคโนโลยีลบความ
ทรงจำ การค้นพบแต่ละครั้งทำให้เขาย่ำเกรงผู้อื่นน้อยลงและ
ทำตัวน่ารำคาญมากขึ้น แต่มีข่าวลือว่าเขาใจอ่อนกับเจ้าหน้าที่
ลาดตระเวนหญิงผู้หนึ่ง อันที่จริงก็คือเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนหญิง
หนึ่งเดียวนั่นเอง

"ทำได้คีนี ฮอลลี" เขาพูดพลางลูบซอกเสื้อของ
ก้อนหิน "เธอเพิ่งควลงกับเนื้อสะเคะห่อฟอยล์นะ"

"พอเลย โพลี นายพยายามเบี่ยงเบนความสนใจจากข้อ
เท็จจริงที่ว่าพวกบีวาเซลล์หนีตัวตรวจจับของนายได้ละสิ"

โพลีลองใส่หมวกใบหนึ่ง "ไม่ใช่บีวาเซลล์ ไม่มีทาง พวกนี้
โง่เกินไป ก้อนหินไม่มีศักยภาพในโพรงสมองมากพอ นี่เป็นสิ่ง
ประหลาดของมนุษย์"

ฮอลลีแค้นเสียงคังเฮอะ "แล้วนายรู้ได้ยังไง จำรอยเย็บได้
จันสิ"

"เปล่า" โพลีตอบ พลางโยนหมวกให้ฮอลลี

ฮอลลีอ่านป้าย "ผลิตในเยอรมนี"

"ฉันเดาว่านี่คือชุดกันไฟ วัสดุที่ใช้กันความร้อนไม่ให้



เกิดเรื่อง ได้คุณภาพวิดีโอสดที่ส่งจากหมวกเกราะของเธอแล้ว"

"โอ้!"

"โอ้! อธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เลยนะผู้กอง" ผมสืเทาต์คัสสันของรูตสันเพิ่มด้วยอารมณ์ "นี่สมควรเป็นภารกิจเฝ้าระวัง มีกองกำลังหนุนมากมายที่ผ่านการฝึกอย่างคิ่่นร่อให้เธอเรียก แต่ไม่เลย ผู้กองซอร์คัตคัสสันใจสู้กับพวกบิวาเคลล์ด้วยตัวเอง"

"คนของฉันบาดเจ็บนะคะ ฉันไม่มีทางเลือก"

"แล้วเวอร์บิลออกมาทำอะไรข้างนอกล่ะ"

เป็นครั้งแรกที่ฮอลลี่หลุบตา "ฉันส่งเขาออกไปสแกนความร้อนค่ะ ก็แค่ทำตามระเบียบ"

รูตพยักหน้า "ฉันคุยกับจอมเวทหน่วยพยาบาลแล้ว เวอร์บิลจะไม่ใช่ไร แต่เขาจะไม่ได้ออกไปอีกต่อไป แน่แน่นอนว่าต้องมีการไต่สวนเรื่องนี้"

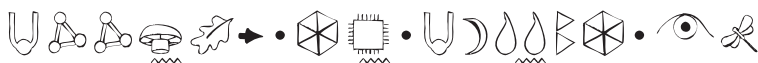
"ค่ะ ฉันเข้าใจ"

"ฉันแน่ใจว่ามันเป็นไปตามระเบียบนะ แต่เธอก็รู้ดีว่าพวกสภาเป็นยังไง"

ฮอลลี่รู้ดีเสียยิ่งกว่าดี เธอจะเป็นเจ้าหน้าที่เลปรายแรกในประวัติศาสตร์ที่โดนไต่สวนพร้อมกันถึงสองคดี

"แล้วเรื่องสินค้านี้เถื่อนระดับเอนี่ฉันได้ยินมาล่ะ"

สินค้านี้เถื่อนทุกชนิดมีการจัดระดับ ระดับเอนี่สำหรับ



เทคโนโลยีมนุษย์ที่เข้าข่ายอันตราย เช่น แหล่งพลังงาน

"ทางนี้ค่ะ"

ฮอลลีนำทางไปยังด้านหลังบริเวณซ่อมบำรุงแล้วเข้าสู่
สถานีกระสวยซึ่งมีการตั้งคอมพิวเตอร์ให้เข้าออกได้จำกัด เธอเดินผ่าน
แผ่นสีขาวขุ่นที่ห้อยอยู่หน้าประตูเข้าไป

"เห็นไหม เรื่องนี้ไม่ธรรมดาจะ"

รู้ตพิจารณาหลักฐาน ในช่องเก็บสินค้าของกระสวยมีถัง
แบตเตอรี่ AAA ฮอลลีเลือกหยิบมาหนึ่งแท่ง

"แบตเตอรี่ก้อนจิ๋ว" เธอพูด "เป็นแหล่งพลังงานที่มนุษย์ใช้
กันทั่วไป หยิบ ไร้ประสิทธิภาพ และเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม
มีอยู่ตรงนี้สิบสองถัง ใครจะรู้ว่ามียังอีกมากแค่ไหนในอุโมงค์"

รู้ตไม่ประทับใจ "ยกโทษให้ฉันด้วยที่ไม่ได้กลัวจนตัวสั่น ก็
แค่ก๊อบลินไม่กี่คนอยากเล่นวิดีโอเกมของมนุษย์ แล้วไงล่ะ"

โพลีสังเกตเห็นปืนเลเซอร์ซอฟต์แวร์โน้สของก๊อบลิน "โอ๊ย!
ไม่นะ" เขาร้องพลางตรวจสอบอาวุธนั้น

"ใช่เลย" ฮอลลีเห็นด้วย

ผู้บังคับการไม่พอใจที่โดนตัดออกจากบทสนทนา

"อะไรกัน ฉันหวังว่าแกคงแค่ทำตัวเวอร์ไปเองนะ"

"ไม่ใช่ครับ หัวหนา" เซ็นทอร์ตอบ คราวนี้หน้าตาจริงจัง
"เรื่องนี้ร้ายแรงมาก พวกปีวาเซลล์ใช้แบตเตอรี่ของมนุษย์กับปืน



เลเซอร์ซอฟต์แวร์โน้สรันเก่า ก่อนหนึ่งน่าจะยังได้แค่หกนัด แต่ถ้าเอา
แบตเตอรี่ให้ก๊อบลินทุกตัวเต็มกระเป่า ก็ได้หลายนัดอยู่นะครับ"

"ปืนเลเซอร์ซอฟต์แวร์โน้สรี มันกลายเป็นอาวุธผิดกฎหมาย
ตั้งหลายสิบปีแล้วนี่ ไม่ได้ถูกรีไซเคิลไปหมดแล้วรี"

โพลีพักหน้า "ควรเป็นอย่างนั้น แผนกของผมดูแลการ
หลอมปืนเหล่านี้ แต่เราไม่ได้ถือเป็นภารกิจสำคัญอะไร เคมีปืน
พวกนี้ใช้พลังงานจากเซลล์สุริยะแค่เซลล์เดียว อายุก็ไม่ถึงสิบปี
ชัดเจนว่ามีใครแอบเอาออกไปนิกน่อยจากห้องเก็บของเตรียม
รีไซเคิล"

"ไม่นึกหรอกถ้าคำนวณจากแบตเตอรี่ทั้งหมดนี้ ไม่อยาก
จะคิดเลย ก๊อบลินที่มีปืนซอฟต์แวร์โน้สเนี่ยนะ"

ทฤษฎีเบื้องหลังปืนซอฟต์แวร์โน้สรวมถึงการคิดด้วยยับยั้งบน
หัวยิง เพื่อให้เลเซอร์เดินทางด้วยความเร็วที่ช้าลงจนทะลุทะลวง
เป้าหมาย เคมีคิดค้นขึ้นเพื่อใช้งานในเมือง แต่แล้วผู้ผลิตอาวุธ
โลกมาก็นำไปปรับใช้อย่างรวดเร็ว

ซอฟต์แวร์โน้สกลายเป็นอาวุธผิดกฎหมายภายในเวลาไม่นาน
ด้วยเหตุผลที่ชัดเจนว่าอาวุธนี้ถูกออกแบบมาฆ่า ไม่ใช่แค่ทำให้
บาดเจ็บ บางครั้งก็มีหลุดไปอยู่ในมือสมาชิกแก๊งบ้าง แต่
เหตุการณ์คราวนี้ดูไม่เหมือนการค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ในตลาดมืด
อาจมีใครวางแผนอะไรบางอย่างที่ใหญ่ไม่น้อย



"รู้ไหมว่าเรื่องที่น่ากังวลคืออะไร" โพลีถาม

"ไม่รู้" รู้ตตอบด้วยท่าทีที่แกล้งทำเป็นเยือกเย็น "ช่วยบอกฉันทีสิว่าเรื่องที่น่ากังวลคืออะไร"

โพลีพลิกป็น "การที่อาวุธนี้ถูกคัดแปลงให้ใช้แบตเตอรี่ของมนุษย์นะสิ มันฉลาดมาก ไม่มีทางที่ก๊อบลินจะคิดได้เองแน่"

"แต่ทำไมถึงเอาซอฟต์แวร์โน้ตมาปรับล่ะ" ผู้บังคับการถาม "ทำไมไม่ใช้เซลล์สุริยะแบบเดิม"

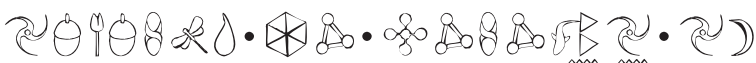
"เซลล์พวกนั้นหายากมากนะครับ มีค่ามหาศาล พวกร้านค้าของเก่าใช้มันกับอุปกรณ์เครื่องมือเก่าแก่ทุกชนิด อีกทั้งยังเป็นไปไม่ได้ที่จะสร้างโรงงานผลิตเซลล์พลังงานชนิดใดๆ โดยที่เครื่องมือของผมหันไม่พบ การขโมยแหล่งพลังงานมนุษย์ง่ายกว่ามาก"

รู้ตจุจกัการเชื่อราที่เป็นเหมือนสัญลักษณ์ประจำตัว "บอกฉันทีว่าเรามีปัญหาแค่ไหน ไม่มีอะไรอื่นอีก"

สายตาของฮอลลีมองไปยังส่วนท้ายของโรงเก็บยาน รู้ตเห็นและเดินผ่านลงไปยังกระสวยคัดแปลงที่ทำจอด ผู้บังคับการก้าวเข้าไปในยาน

"แล้วนี่มันบ้าอะไรกัน โพลี"

เจ้าเซ็นทอร์เอามีลูบลำยาน "ยอดเยี่ยม ไม่น่าเชื่อ พวกนั้นเอาขยะมาประกอบกันเป็นกระสวย ผมประหลาดใจที่เจ้านี่



บินได้"

ผู้บังคับการกักตักการเชื้อราอย่างแรง "เมื่อนายชื่นชมพวก ก๊อบลินเสร็จแล้วนะ โพลี บางทีนายน่าจะอธิบายได้ว่าแก๊งบิวา-เคลล์เอาของพวกนี้มาได้ยังไง ฉันคิดว่าเทคโนโลยีกระสวยที่เก่า ล้าสมัยถูกทำลายไปหมดแล้ว"

"ผมก็คิดอย่างนั้น ของพวกนี้บางชิ้นผมเป็นผู้สังเกตใช้เอง ค้วยซ่า ตัวขับเคลื่อนกราบขวานันเคยใช้งานที่ E1 จนกระทั่งผู้กอง ชอร์ตทำมันพังเมื่อปีก่อน ผมจำได้ว่าเป็นผู้ลงชื่อในคำสั่งทำลาย"

รู้ตยอมเสียเวลาหนึ่งวินาทีส่งสายตาคำหาหนีไปทางฮอลล์

"ถ้าอย่างนั้นตอนนี้เราก็มียุทธศาสตร์ที่หลุดรอดจาก เคารีไซเคิลค้วย นอกเหนือจากปืนเลเซอร์ซอฟต์แวร์ในสภานั้น หา ให้ได้ว่ากระสวยนี้อยู่ตรงนี้ได้ยังไง แยกชิ้นส่วนทีละชิ้นเลย ฉัน ต้องการให้ตรวจสอบหาลายนิ้วมือและดีเอ็นเอที่สายไฟทุกเส้น ป้อนซีเรียลนัมเบอร์เข้าระบบให้หมด คุณคิดว่ามีอะไรตรงกันบ้าง"

โพลีพยักหน้า "เป็นความคิดที่ดี ผมจะจัดคนมาทำเรื่องนี้"

"ไม่ โพลี นายต้องทำเอง นี่เป็นเรื่องสำคัญอันดับหนึ่ง ดังนั้นขอให้หยุดคิดเรื่องทฤษฎีสมคบคิดอะไรนั้นสักสองสามวัน แล้วหาแฟร่ตัวการที่เอาขยะพวกนี้ไปขายให้ได้"

"แต่ จูเลียส" โพลีทักท้วง "นั่นมันงานกรรมกรนะครับ"

รู้ตัวว่าเข้ามาใกล้ขึ้นหนึ่งก้าว "ข้อแรก ห้ามเรียกฉันว่า



จูเลียสชนะไอพลเรือน และข้อสอง ฉันว่ามันเป็นงานของพวกมีกรรมมากกว่า"

โพลีสังเกตเห็นเส้นเลือดเด่นๆ ที่ขมับของผู้บังคับการ "เข้าใจแล้วครับ" เขาพูดกลางปลดคอมพิวเตอร์มือถือจากเข็มขัด "ผม จะลงมือทันที"

"ลงมือเลย เอาละ ผู้กองชอร์ต นักโทษบิวาเซลล์ของเรา พุดอะไรบ้าง"

ฮอลลีชักไหล่ "ไม่มากค่ะ เขายังหมดสติอยู่ พอฟื้นก็คงไ้อออกมาเป็นขี้เถ้าไปอีกเดือน คุณก็รู้ว่าบิวาเซลล์ทำงานกันยังไง พวกนั้นไม่บอกข้อมูลให้พลทหารรู้มากนัก หมอนี่เป็นแค่ทหารชั้นล่าง น่าเสียค่ายที่คัมภีร์ห้าม สะกดจิต แพร่ด้วยกัน"

"อืม..." รู้ว่า ใบหน้าแดงเหมือนกันถึงบาปุน "ยังน่าเสียค่ายเข้าไปอีกที่ข้อตกลงแอตแลนติสห้ามใช้ยารีดความจริง ไม่งั้นเราคงได้อัคยาเข้าไปเต็มตัวหมอนี่จนพุดไม่หยุดเหมือนมนุษย์ย่าโคลนจีเมา" ผู้บังคับการสูดหายใจลึกหลายรอบ พยายามสงบอกสงบใจก่อนหัวใจระเบิด "ตอนนี้เราต้องหาให้ได้ว่าแบดเตอร์พวกนี้มาจากไหน และยังมีอยู่อีกหรือไม่ในโลกใต้ดิน"

ฮอลลีสูดหายใจ "ฉันมีทฤษฎีหนึ่งค่ะ"

"อย่าบอกนะ" รู้ตาราง "อาร์ทิส ฟาวล์ใช่ไหม"

"ก็จะใครเสียอีกล่ะคะ ฉันรู้ว่าเขาจะกลับมาป่วน ฉันรู้ดี"



"ได้ค่ะ ฉันรับรองค่ะ"

รู้ตบคยี้กัันชิการใ้สัันเท้า "ฉันไม่ยากให้มีใครบาดเจ็บ
อีกในวันนี้ แม้แต่อาร์ทิมิส ฟาวล์"

"เข้าใจค่ะ"

"เอ่อ..." ผู้บังคับการพูดเสริม "ยกเว้นจำเป็นจริงๆ เท่านั้น"



บทที่ 3 ลงใต้ดิน

โรงเรียนเซนต์บาร์เทโลมิสำหรับสุขภาพบุรุษหมู่

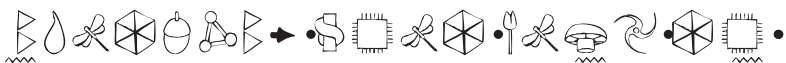


บัตเลอร์รับใช้อาร์ทิมิส ฟาร์ลมาตั้งแต่เกิด

คืนแรกหลังอาร์ทิมิสลืมตาดูโลก เขาก็ยื่นฝ่า
หน้าแผนกสุติกรรมที่โรงพยาบาลซิสเตอร์ส
ออฟ เมอร์ซี่ ผ่านมากกว่าหนึ่งทศวรรษแล้วที่

บัตเลอร์เป็นทั้งครู ที่ปรึกษา และผู้คุ้มกันให้ทายาทหนุ่มน้อย ก่อน
หน้านี้นักบุญไม่เคยแยกจากกันเกินหนึ่งสัปดาห์ เขารู้ว่าไม่ควรกลัว
เรื่องนี้ ผู้คุ้มกันไม่ควรผูกพันกับผู้ที่ต้องคุ้มกัน มันจะกระทบต่อ
การตัดสินใจ แต่ในช่วงเวลาส่วนตัว บัตเลอร์ก็อดไม่ได้ที่จะคิดว่า
ทายาทตระกูลฟาร์ลเป็นเหมือนลูกชายหรือน้องชายที่เขาไม่เคยมี

บัตเลอร์จอร์จเบนต์ลีย์อาร์เนจป้ายแดงบนถนนใน
โรงเรียน ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปก็คือพ่อบ้านเชื้อสายยูเรเซียน



ผู้นี้ล่าขึ้นตั้งแต่กลางเทอมเป็นต้นมา หลังจากอาร์ทิมิสเข้าโรงเรียนประจำ เขาก็ใช้เวลาในโรงยิมมากขึ้น พุดตามตรงคือ บัตเลอร์เบื่อการยกลูกเหล็กมาก แต่เจ้าหน้าที่โรงเรียนไม่ยอมให้เขานอนในห้องอาร์ทิมิส และเมื่อคนสวนค้นพบที่ซ่อนของเขาในสนามกอล์ฟข้างกรีนหลุมสิบเจ็ด พวกนั้นก็สั่งห้ามเขาเข้าพื้นที่โรงเรียนเด็ดขาด

อาร์ทิมิสเดินออกจากประตูโรงเรียน ความเห็นของ
คอกเตอร์ไปยังงานเขียนอยู่ในสมอง

"มีปัญหาหรือครับ" บัตเลอร์ถามเมื่อสังเกตเห็นสีหน้า
หงุดหงิดของเจ้านาย

อาร์ทิมิสเข้าไปนั่งบนเบาะหนังสีไวน์แล้วเลือกน้ำเปล่าจากบาร์ในรถ "ไม่มีอะไรมากหรอกบัคเลอร์ แค่นกเพี้ยนที่ชอบพรว้าคัพพีจิตวิทยานะ"

บัตเลอร์คุมน้ำเสียงให้นิ่งไว้ "ให้ผมคุยกับเขาสักหน่อยไหม
ครับ"

"ตอนนี้ไม่ต้องสนใจเขาหรอก ว่าแต่มีข่าวอะไรเกี่ยวกับเรือฟาวล์สตาร์ รี"

"มีอีเมลส่งมาที่กฎหมายตอนนี้ เป็นไฟล์เอ็มเป็กครับ"
อาร์ทิมิสทำหน้าบึ้ง เขาเปิดไฟล์วิดีโอเอ็มเป็กด้วยมือถือ
ไม่ได้



บัคเลอร์คิงคอมพิวเตอร์พกพาออกจากช่องเก็บของหน้ารถ
"ผมคิดว่าคุณคงอยากดูไฟล์นี้ ก็เลยดาวน์โหลดใส่เจ้านี่ไว้"

เขาส่งคอมพิวเตอร์ข้ามไหล่ อาร์ทิมิสเปิดเครื่องขนาดเล็ก
นั่น คิงหน้าจอสีแบนราบให้ทางออก ตอนแรกเขาคิดว่าแบตเตอรี่
หมด จากนั้นก็รู้ว่ากำลังมองภาพทุ่งหิมะ ขาวซ้อนขาว มีเพียง
เงาอ่อนจางที่สุดบ่งบอกบริเวณที่เป็นแอ่งและเนิน

อาร์ทิมิสรู้สึกถึงความไม่สบายใจที่ม้วนตัวอยู่ในท้อง ตลกคิ
ที่ภาพธรรมชาติเช่นนี้ให้ความรู้สึกถึงกลางร้าย

กล้องแพนจันค้านบน เผยให้เห็นท้องฟ้ามัวหม่นเหมือนยาม
เย็น จากนั้นก็เห็นบางอย่างสีดำทะคุ่มอยู่ไกลๆ เสียงย่ำเป็นจังหวะ
ดังผ่านลำโพงจิ๋วขณะตากล้องลุยหิมะไปข้างหน้า สิ่งนั้นชัดเจน
ขึ้นเรื่อยๆ เป็นผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่บน...ไม่ใช่...เขา *ถูกมัด* ไว้กับ
เก้าอี้ น้ำแข็งกระแทกกันในแก้วของอาร์ทิมิส มือเขาสั่น

ชายผู้นี้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาววีนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสูทหรู
ແผลเป็นประตັบตราอยู่บนใบหน้าของนักโทษเหมือนสายฟ้า และ
ขาข้างหนึ่งก็ดูเหมือนหายไป ยากจะบอกได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ลม
หายใจของอาร์ทิมิสหอบถึเหมือนนักวิ่งมาราธอน

มีป้ายแขวนอยู่รอบคอชายผู้นี้ กระดาษแข็งร้อยเชือก บน
ป้ายเขียนตัวอักษรสีดำเส้นหนาว่า *ซคารสท์วูยเทียะ ซีน* กล้อง
ซูมเข้าไปบนข้อความนั้นอยู่หลายวินาที จากนั้นจอก็ดับมืดไป



"แค่นี้หรือ"

บัคเลอร์พยักหน้า "แค่ผู้ชายกับป้า แค่นั้น"

"ซคารสท์ยูเทียะ ซิน" อาร์ทิสพิมพ์ สำเนียงไม่มีที่ติ ตั้งแต่พ่อหายตัวไป เขาก็เรียนภาษารัสเซียด้วยตนเองมาตลอด

"ให้ผมแปลไหมครับ" บัคเลอร์ถาม เขาเองก็พูดภาษารัสเซียได้ เรียนรู้มันในช่วงห้าปีที่ทำงานกับกลุ่มจารกรรมตอนปลายยุคแปดศูนย์ แต่สำเนียงของเขาไม่หูลีกลเหมือนของเจ้านายน้อย

"ไม่เป็นไร ฉันรู้คำแปลแล้ว" อาร์ทิสตอบ "ซคารสท์ยูเทียะ ซิน สวัสดิ์ ลูกชาย"

บัคเลอร์จับเบนคลี้อยออกไปยังถนนสองเลน ทั้งสองไม่พูดอะไรเลยอยู่หลายนาที ในที่สุดบัคเลอร์ก็ต้องถาม

"คุณคิดว่าใช่เขาไหมครับ อาร์ทิส ผู้ชายคนนั้นใช่พ่อของคุณไหม"

อาร์ทิสย้อนกลับไปดูไฟล์เอ็มเป็กตั้งแต่ต้น แล้วหยุดภาพที่ใบหน้าของชายปริศนา เขาตะตะหน้าจอ ทำให้ภาพบิดเบี้ยวเป็นคลื่นสีรุ้ง

"ฉันคิดว่าใช่นะบัคเลอร์ แต่คุณภาพไฟล์ต่ำเกินไป จึงไม่แน่ใจนัก"

บัคเลอร์เข้าใจอารมณ์ที่กระหน่ำใส่เจ้านายน้อยของเขาอยู่



เขาเองก็สูญเสียใครบางคนไปบนเรือ ฟาวล์สตาร์ ลุงผู้มีฉายา 'นายพล' ได้รับมอบหมายให้ติดตามพ่อของอาร์ทิมิสไปในการเดินทางแห่งชะตากรรมครั้งนั้น โชคร้ายที่ศพของนายพลมาลงเอยในสุสานเซอร์สก็แล้ว

อาร์ทิมิสกลับมาควบคุมอารมณ์ได้อีกครั้ง "ฉันต้องติดตามเรื่องนี้นะบัตเลอร์"

"คุณรู้ใช่ไหมครับว่าอะไรจะตามมา"

"ใช่ การเรียกค่าไถ่ นี่เป็นแค่ตัวอย่างสั้นๆ เพื่อเรียกความสนใจ ฉันต้องขายทองบางส่วนของพวกเขาฟรีแล้วละ ติดต่อลาร์สที่ซูริกทันทีนะ"

บัตเลอร์เร่งเครื่องไปยังเลนขวา

"นายน้อยอาร์ทิมิสครับ ผมมีประสบการณ์อยู่บ้างในเรื่องนี้นะครับ"

อาร์ทิมิสไม่ขัด งานที่บัตเลอร์เคยทำก่อนอาร์ทิมิสเกิดคงเรียกได้ว่า 'หลากหลาย' เป็นอย่างน้อย

"รูปแบบการทำงานของพวกลักพาตัวคือกำจัดพยานหลักฐานทั้งหมด จากนั้นก็มักพยายามกำจัดการเองเพื่อจะได้ไม่ต้องแบ่งค่าไถ่"

"ประเด็นของนายคืออะไร"

"ประเด็นของผมคือ การจ่ายค่าไถ่ไม่อาจรับประกันความ



โนมหน้าโหลคูกอมพิวเทอร์มือถือ "ไม่มีครับคุณผู้หญิง
ไม่ได้รับอะไรเลย"

"นี่ คุณผู้ชายคะ..."

"หัวหน้าเทอร์ริล"

"หัวหน้า เทอร์ริล ฉันกำลังทำภารกิจสำคัญอยู่นะคะ เป็น
เรื่องความปลอดภัยระดับชาติ ฉันต้องการให้คุณกันผู้โดยสาร
ออกจากโรงทางเข้าในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า"

เทอร์ริลเล่นใหญ่โดยทำท่าเหมือนเข้าทรุด "สองชั่วโมง
ข้างหน้า! บ้าหรือเปล่าแม่คุณ มีกระสวยสามลำจากแอตแลนติส
กำลังจะเข้าจอด จะให้ฉันบอกพวกเขาอย่างไรกัน ต้องยกเลิกทัวร์
เพราะปฏิบัติการลับอะไรสักอย่างของเลบจันเหรอน นี่เป็นฤดู
ท่องเที่ยววนะ ฉันปีกระบบทุกอย่างไม่ได้หรอก ไม่มีทาง"

ซอลลียักไหล่ "ก็ได้ ฉันก็ปล่อยให้พนักงานท่องเที่ยวทั้งหมดได้
เห็นมนุษย์สองคนที่ฉันจะพาลงมาที่นี่ก็แล้วกัน จะต้องเกิดจลาจล
แน่ รับประกันได้เลย"

"มนุษย์สองคนเหรอน" หัวหน้าผู้รักษาความปลอดภัยว่า "ใน
สถานี่เนี่ยนะ เธอบ้ารีเปล่า"

ซอลลีเริ่มจะหมดความอดทนแล้ว เวลาที่ใกล้หมดด้วย
"เห็นนี่ไหม" เธอถามพลางชี้ไปยังตราบนหมวกเกราะ "ฉันเป็น
เจ้าหน้าที่เลระดับผู้กอง ไม่มีโนมที่เป็นยามรับจ้างหน้าไหนมา



นั่น การลักพาตัวทั้งหมดในรัสเซียควบคุมโดยมาเฟีย ต่อให้อาณากรรมคาหาทางลักพาตัวพ่อของคุณได้ ก็ต้องส่งต่อให้มาเฟียอยู่ดีเมื่อพวกนั้นรู้เข้า"

อาร์ทิมสพยักหน้า "ฉันก็คิดอย่างนั้น ดังนั้นเราต้องไปทางทะเล และนั่นก็จะใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์เป็นอย่างต่ำ เราต้องการความช่วยเหลือเรื่องพาหนะ ต้องเป็นสิ่งที่พวกมาเฟียคาดไม่ถึง เรื่องเอกสารแสดงตัวของเราละว่าไง"

"ไม่มีปัญหา ผมคิดว่าเราควรปลอมเป็นคนท้องถิ่น จะน่าสงสัยน้อยกว่า ผมมีหนังสือเดินทางกับวีซ่าแล้ว"

"คา - ตกลง เราจะใช้ฉลากบังหน้าเป็นอะไรดี"

"สเตฟาน บาซเคอร์ กับลุงคอนสแตนติน คีโหมครับ"

"สมบูรณ์แบบ เขียนหมากรุกน้อยอัจฉริยะกับผู้ดูแล" ทั้งสองเคยใช้ฉลากบังหน้านี้มาแล้วหลายครั้งในภารกิจค้นหาครั้งก่อนๆ คราวหนึ่งเจ้าหน้าที่จุดตรวจซึ่งเป็นนักหมากรุกระดับแกรนด์มาสเตอร์เกิดสงสัยขึ้นมา จนกระทั่งอาร์ทิมสเอาชนะเขาได้ภายใน 6 คา นับแต่นั้นเทคนิคที่ใช้ก็ได้ชื่อว่า กลยุทธ์บาซเคอร์

"เราจะออกเดินทางได้เร็วที่สุดเมื่อไหร่"

"เกือบทันที สัปดาห์นี้คุณนายฟาวล์กับจูเลียตอยู่ที่นีซ นั่นทำให้เรามีเวลาแปดวัน เราอาจแจ้งไปทางโรงเรียนโดยหาข้ออ้างอะไรสักอย่าง"



"ฉันกลัวพูดได้ว่าเซ็นต์บาร์เทิลปีคงคิใจที่ได้กำจัดฉันไป
สักพัก"

"เราอาจตรงไปสนามบินจากคฤหาสน์ฟาวล์ได้เลย เครื่องบิน
เลียร์เจ็ตพร้อมแล้ว อย่างน้อยเราก็กินไปได้ไกลถึงสแกนดิเนเวีย
แล้วค่อยลงหาเรือจากที่นั่น ผมเพียงแค่ต้องไปเอาของบางอย่าง
ที่คฤหาสน์ก่อน"

อาร์ทิสจินตนาการได้ว่า ของ ประเภทไหนที่พ่อบ้านอยาก
เอาไปด้วย ของมีคมและของที่ระเบิดได้แน่ๆ

"ดี ยิ่งเร็วยิ่งดี เราต้องหาคนพวกนี้ให้เจอก่อนจะมีใคร
รู้ตัว ส่วนอีเมลก็ไว้คอยเช็คระหว่างทาง"

บัคเลอร์เลี้ยวไปยังทางออกสู่คฤหาสน์ฟาวล์

"ก็อย่างนี้ครับ อาร์ทิส" เขาพูดพลางเหลือบมองกระจก
"เรากำลังจะมีเรื่องกับมาเฟียรัสเซียนะครับ ผมเคยเจอพวกนี้
มาก่อน พวกเขาไม่เจรจาต่อรองใดๆ เรื่องนี้อาจเลือกตกยางออก
ได้ หากเราสู้กับอันธพาลกลุ่มนี้ก็อาจมีคนบาดเจ็บ ซึ่งก็น่าจะเป็น
เราเอง"

อาร์ทิสพยักหน้าอย่างใจลอย พลังมองเงาสะท้อนของ
คนในกระจก เขาต้องคิดแผน บางอย่างที่บ้านบินและเฉียบแหลม
บางอย่างที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน อาร์ทิสไม่ค่อยกังวลนัก สมอง
ไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง



สถานีกระสวยการ่า

สถานีกระสวยแฟร์ที่ทาร์่าเป็นปฏิบัติการอันน่าประทับใจ

พื้นที่หนึ่งหมื่นลูกบาศก์เมตรถูกซ่อนอยู่ใต้เนินเขาเล็กๆ ที่มีต้นไม้
จั่นรกรตรงกลางฟาร์มแมคแกรนนี่

เป็นเวลาหลายร้อยปีแล้วที่ตระกูลแมคแกรนนี่ให้เกียรติ
ไม่ล่วงล้ำพรมแดนป้อมแฟร์แห่งนี้ และก็เป็นเวลาหลายร้อยปี
เช่นกันที่พวกเขาโชคคือน้อยไม่ธรรมดา คนป่วยหายคืออย่างลึกลับ
ชั่วข้ามคืน งานศิลปะราคาประเมินไม่ได้ไหลมาเองบ่อยจนน่า
ประหลาดใจ โรคคว่ำบั๊กก็ดูเหมือนไม่มาแผ้วพานวัวของพวกเขา
เลย

เมื่อแก้ปัญหาวีซ่าได้แล้ว ฮอลลีย์ไปถึงประตูนิรภัยและออก
ไปทางภาพลวงตาสามมิติที่เป็นฉากอำพรางได้ในที่สุด เธอเอาปีก
รุ่นดับเบิลเด็คซ์ของโคบอยมาสำหรับการเดินทางครั้งนี้ อุปกรณ์นี้
ใช้แบตเตอรี่พลังงานแสงอาทิตย์สะท้อนสัญญาณควาเทียมและ
ออกแบบอย่างทันสมัย มีปีกสองคู่ด้วยกัน คู่หนึ่งใช้สำหรับร่อน
อีกคู่ที่เล็กกว่าใช้สำหรับบินหลบหลีก ฮอลลีย์ระหยาวยากลองปีก
รุ่นดับเบิลเด็คซ์มานานแล้ว แต่มีแค่ไม่กี่ชุดที่ออกจากโคบอยแล็บ
โพลีลิ่งเลที่จะอนุญาตให้มีการผลิตเพราะเขาไม่ได้เป็นผู้ออกแบบ
เอง เป็นความริษยาในสายอาชีพ ฮอลลีย์ฉวยโอกาสที่เขาไม่อยู่คว่ำ
ปีกชุดนี้มาจากแผง



เธอบินขึ้นไปสูงเหนือพื้นสปีทห่าเมตร สูดอากาศเหนือพื้นดินที่ไม่ผ่านตัวกรองเข้ามาเต็มปอด แม้มีมลพิษปะปนอยู่ แต่ก็ยังหอมหวานกว่าอากาศรีไซเคิลในอุโมงค์ เป็นเวลาหลายนาทิตที่เธอเพลิดเพลินไปกับประสบการณ์นี้ ก่อนจะหันมาสนใจภารกิจที่ได้รับ เธอจะลักพาตัวอาร์ทิมิส ฟาวล์ได้อย่างไร

ไม่ใช่จากเหตุผลที่ฟาร์ลที่เป็นบ้านของเขาแน่ๆ ตามหลักการแล้วเธอจะตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากหากเข้าไปในที่อยู่อาศัยของมนุษย์โดยไม่ได้รับอนุญาต แม้ในความเป็นจริงฟาร์ลเคยเชิญเธอเข้าไปด้วยการลักพาตัวเธอมาที่นี้เมื่อปีก่อนก็ตาม คงมีหนายไม่มากนักที่ยินดีว่าความให้เธอด้วยข้อแก้ต่างนี้ อย่างไรก็ดี คฤหาสน์ดังกล่าวเป็นเหมือนป้อมปราการและเคยทำให้หน่วยกู้คืนทั้งทีมแตกพ่ายมาแล้ว เธอเองจะทำได้ดีกว่าอย่างนั้นหรือ

นอกจากนี้ยังมีประเด็นซับซ้อนว่าอาร์ทิมิดาจรอเธออยู่
โดยเฉพาะถ้าเขาค้าขายกับบิวดาเซลล์จริง ฮอลลีไม่อยากเข้าไป
เจอกับดัก เธอเคยถูกขังไว้ในคุก হাসน์ฟาวล์มาครั้งหนึ่งแล้ว
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าห้องขังเก่ายังพร้อมรอเธออยู่แน่

ฮอลลีเปิดชุดควบคุมการเดินทางด้วยระบบคอมพิวเตอร์ แล้วระบุตำแหน่งฤทธาสน์ฟาร์ลบนกะบังหน้าของหมวกเกราะ แสงสีแดงอ่อนละมุนเริ่มกะพริบภายในแปลนสามมิติของบ้านหลัง นั้น อาคารนี้ถูกตั้งเป็นสถานที่เฝ้าระวังโดยเลป ฮอลลีสร้าง ที่นี้



เธอก็ต้องทนควิธีโอเคือนภัยเพื่อมีเจ้าหน้าที่หน่วยลาดตระเวน
หน้าไหนในโลกใค้คิดไม่เคยได้ยินชื่ออาร์ทิมิส ฟาวล์

ใบหน้าของผู้หมูลี ฟรอนด์ปรากฏบนหน้าจอ พวกนั้นต้อง
เลือกลีมาทำหน้าที่นี้อยู่แล้ว โฆษกหน้าสวยไร้สมองแห่งเลป การ
แบ่งแยกเพศยังคงมีอยู่ในกรมตำรวจ ลือกันว่าคะแนนการปฏิบัติ
งานของฟรอนด์ถูกค้นให้เพิ่มขึ้นเพราะเธอสืบเชื้อสายมาจาก
ราชาเอลฟ์

"คุณเลือกคฤหาสน์ฟาวล์" ฟรอนด์พูดกลางกระพือขนตา
"นี่คือสถานที่เฝ้าระวัง ห้ามเข้าเด็ดขาดหากไม่ได้รับอนุญาต
แม้แต่บินข้ามก็ไม่ได้ อาร์ทิมิส ฟาวล์ถือเป็นภัยร้ายแรงต่อแอฟรี"

ภาพฟาวล์ปรากฏข้างฟรอนด์ ขยายใหญ่ให้เห็นหน้าคา
บั้งตึงชัดเจน

"ห้ามเข้าใกล้ผู้สมรู้ร่วมคิดของเขารู้จักกันในชื่อบัตเลอร์
ไม่ว่าในกรณีใด มนุษย์ผู้นี้มักพกพาอาวุธและอันตรายเสมอ"

ศีรษะใหญ่โตของบัตเลอร์ปรากฏเคียงข้างสองภาพแรก แต่
พกพาอาวุธและอันตรายยังไม่อาจบรรยายคนผู้นี้ได้ครบถ้วน เขา
เป็นมนุษย์คนเดียวในประวัติศาสตร์ที่สู้กับโทรลล์แล้วชนะ

ฮอลลีใส่พิกักไปยังคอมพิวเตอร์ควบคุมการบินและปล่อย
ให้ปีกพาเธอไปที่นั่น ย่านชนบทผ่านไปอย่างรวดเร็วด้านล่าง การ
รุกล้ำของพวกย่าโคลนดูเหมือนหนักข้อยิ่งขึ้นหลังการมาเยือนครั้ง



ล่าสุด พื้นดินแทบทุกเอเคอร์เต็มไปด้วยอาคารของมนุษย์นับสิบๆ
หลังทั่วไปหมด แม่น้ำแทบทุกไมล์ก็มีโรงงานเทศบาลพิษลงน้ำอยู่
ไม่ขาด

ในที่สุดดวงอาทิตย์ก็เคลื่อนลงใต้เส้นขอบฟ้าและฮอลลีก็
ปิดฟิลเตอร์ที่กะบังหน้า เวลาอยู่ข้างเธอแล้วในตอนนี้ เธออาจคิด
วางแผนได้ทั้งคืน ฮอลลีรู้สึกตัวว่าคิดถึงคำพูดแบบๆ กันๆ ของ
โพลีที่เคยค้างอยู่ในหู แม้ความเห็นของเจ้าเซ็นทอร์มักน่ารำคาญ
แต่ส่วนใหญ่ก็ตรงไปตรงมาและช่วยชีวิตเธอมาแล้วมากกว่า
หนึ่งครั้ง เธอพยายามติดต่อเขา แต่การปะทุยังคงแรงอยู่และ
ไม่มีสัญญาณตอบรับ ไม่มีอะไรนอกจากคลื่นรบกวน

คฤหาสน์ฟาวล์ตั้งตระหง่านอยู่ไกลๆ ครอบคลุมพื้นที่
โดยรอบทั้งหมด ฮอลลีสแกนอาคารเพื่อหาความร้อน แต่ไม่พบ
อะไรนอกจากแมลงกับสัตว์จำพวกหนู แมงมุมกับหนู ไม่มีใคร
อยู่บ้าน ก็ไม่เป็นไร ฮอลลีบินลงไปเกาะบนหัวอาร์กอยล์หินที่
หน้าคาน่าเกลียดเป็นพิเศษ แล้วปักหลักรอ

คฤหาสน์ฟาวล์ ดับลิน ไอร์แลนด์

ปราสาทฟาวล์เดิมสร้างโดยลอร์ดอิฐ ฟาวล์ในศตวรรษที่
สิบห้า ตั้งอยู่บนเนินสูงท่ามกลางชนบทซึ่งเป็นที่ลุ่มต่ำโดยรอบ
นี่เป็นยุทธวิธีที่ขอยืมมาจากพวกนอร์มันด้วยแนวคิดที่ว่าอย่าเปิด



โอกาสให้ศัตรูแอบเข้ามาเล่นงานได้เคียดแค้น เวลาผ่านไปหลายร้อยปี ปราสาทก็ถูกต่อเติมปรับเปลี่ยนจนกลายเป็นคฤหาสน์ แต่ยังคงให้ความสำคัญเรื่องการรักษาความปลอดภัยอยู่ คฤหาสน์แห่งนี้ล้อมรอบด้วยกำแพงหนาหนึ่งเมตรและติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยทันสมัย

บัตเลอร์ขับรถออกจากถนนหลวง เปิดประตูรั้วคฤหาสน์ด้วยรีโมท เขาเหลียวกลับไปมองโถงบันไดของเจ้านาย บางครั้งเขาก็คิดว่า แม้มีผู้ติดต่อกัน สายข่าว และลูกจ้างมากมาย แต่อาร์ทิมิส ฟาร์ลกลับเป็นเด็กชายผู้โดดเดี่ยวที่สุดเท่าที่เขาเคยพบเจอ

"เราเอาปืนแพร่ไปด้วยสักสองกระบอกก็ได้" เขาพูด

บัตเลอร์ยืดอกออกมาจากหน่วยกู้คืนหมายเลขหนึ่งระหว่างการปิดล้อมเมื่อปีก่อน

อาร์ทิมิสพยักหน้า "เป็นความคิดที่ดี แต่เอาแบดเตอร์นิวเคลียร์ออกแล้วเอาปืนใส่กระเป๋ากับเกมและหนังสือเก๋ๆนะ เราจะแกล้งทำเหมือนมันเป็นของเล่นหากโดนจับได้"

"ได้ครับ เป็นความคิดที่ดี"

รถเบนต์ลีย์ป้ายแดงแล่นบดก้อนกรวดบนถนนทางเข้าคฤหาสน์ทำให้ไฟोटอนมีติบนพื้นทำงาน ไฟในบ้านติดอยู่หลายดวง ควมคุมโดยตัวตั้งเวลาให้คิดหรือดับสลับสับเปลี่ยนกันไปแบบ



ส้ม

บัคเลอร์ปลดเข็มขัดนิรภัย ก้าวลงจากรถเบนซ์ลึยอย่าง
คล่องแคล่ว

"คุณต้องการอะไรเป็นพิเศษไหมครับ อาร์ทิมิส"

อาร์ทิมิสพยักหน้า "ขอคาเวียร์จากห้องครัวสักหน่อยเถอะ
นายคงไม่เชื่อว่าพวกเขาให้เรากินของบ้าอะไรที่บาร์เทิลปีทั้งที่
ค่าเทอมเป็นหมื่น"

บัคเลอร์ยิ้มอีกครั้ง ้วยรุ่มอยากกินคาเวียร์ เขาไม่ชินเสียที่
รอยยิ้มสลายหายไปเมื่อเดินมาได้ครึ่งทางก่อนถึงประตู
หน้าซึ่งเพิ่งปรับปรุงใหม่ หัวใจวาบหวิว เขารู้จักความรู้สึกนี้ดี แม่
เคยพูดว่าเหมือนมีใครมาเดินบนหลุมศพ นี่คือสัมผัสที่หก
สัญชาตญาณในส่วนลึก มีอันตรายอยู่แถวนี้ มองไม่เห็นแต่มีแน่

ฮอลลีสังเกตเห็นไฟหนักรถแหวกอากาศมาตั้งแต่อยู่ห่างไป
กว่าหนึ่งไมล์ จุดที่เธออยู่มองเห็นไม่ชัดเจน แม้เมื่อกระจกหน้ารถ
ปรากฏต่อสายตา มันก็ติดฟิล์มและเงาภายในรถก็ทึบมาก เธอ
รู้สึกว่าหัวใจเต้นเร็วขึ้นเมื่อเห็นรถของฟาวล์

รถเบนซ์ลึยแล่นมาตามถนนสายหลัก ฝลุๆ โผล่ๆ ระหว่าง
แนวคันวิลโลว์กับฮอर्सเชสคันท์ ฮอลลีหลบตามสัญชาตญาณ แม้
เธอจะเปิดกระจากำบังคนจากสายตามนุษย์แล้วก็ตาม เธอไม่ไว้ใจ



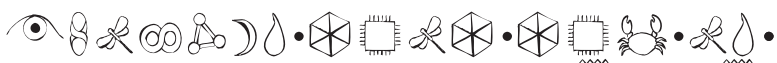
พ่อบ้านของอาร์ทิมิส ฟาวล์ เมื่อปีก่อนอาร์ทิมิสแยกชิ้นส่วนหมวกเกราะแอฟริเามาทำเป็นแว่นให้บัคเลอร์ใส่ เขาจึงมองเห็นและจัดการทีมคอมมานโดของหน่วยกู้คืนได้ทั้งหมด เขาไม่น่าจะสวมมันอยู่ในตอนนี้ แต่การประมาทอาร์ทิมิสหรือพ่อบ้านของเขาเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ อย่างที่ทรีบบิล เคลป์กับพรรคพวกได้เรียนรู้มาแล้ว

ฮอลลี่ตั้งค่าปืนนิวทรีโนให้สูงกว่าระดับที่แนะนำสำหรับการทำให้หมดสติ เซลล์สมองของบัคเลอร์อาจไหม้ไปสักสองเซลล์ แต่เธอไม่สนใจหรอก

รดเลี้ยวเข้ามายังถนนหน้าบ้าน เล่นไปบนพื้นโรยกรวด บัคเลอร์ลงจากรถ ฮอลลี่รู้สึกวุ่นวายของเธอบดกัน ครั้งหนึ่งเธอเคยช่วยชีวิตเขาไว้ด้วยการเยียวยาหลังจากเขาต่อสู้กับโทรลล์แล้วบาดเจ็บปางตาย เธอไม่แน่ใจว่าจะทำแบบนั้นอีก

ผู้กองฮอลลี่ ซอร์ตแห่งหน่วยลาดตระเวนของเลปกลิ้นหายใจขณะปรับให้ปีกดับเบิลเค็กซ์พาบินลงไปช้าๆ เธอบินอย่างเจียบกริบและผ่านชั้นต่างๆ แล้วเล็งอาวุธไปยังอกของบัคเลอร์ นี่คือการระดับที่คนแคระผู้โคนแคดสองตายไม่น่าพลาด

มนุษย์ผู้นี้ไม่น่าจะรู้ว่าเธออยู่ตรงนี้ เป็นไปไม่ได้ แต่บางอย่างทำให้เขาชะงัก หยุดเคิน และสูดอากาศ ชายซีโคลนผู้นี้เหมือนสุนัข ไม่หมาป่าต่างหาก หมาป่าที่มีปิ่นพอกกระบอกใหญ่



ฮอลลีหันเลนส์ที่หมวกเกราะไปยังอาวุธดังกล่าว แล้วส่งภาพไปยังฐานข้อมูลที่คอมพิวเตอร์ของเธอ ครู่ต่อมาภาพสามมิติหมุนได้ความละเอียดสูงของปืนกระบอกนั้นก็ปรากฏที่มุมกะบังหน้า

"ซิกซาวเออร์" เสียงโพลีที่บันทึกไว้ดังขึ้น "เก้ามิลลิเมตร กระสุนสิบสามนัด กระสุนนัดใหญ่ ถ้าใครเข้าสัคนัดก็อาจทำให้หัวหลุดได้ แม้แต่เวทมนตร์ก็ช่วยไม่ทัน นอกนั้นก็ไม่มีอะไรน่าห่วง หากไม่ลืมน้ำชูคเต็มตัวไมโครไฟเบอร์ที่มีกฏให้สวมเมื่ออยู่เหนือพื้นดินและออกแบบล่าสุดโดยตัวฉันเอง แต่จะว่าไป ในเมื่อคุณเป็นหน่วยลาดตระเวนผู้เก่งกล้าสามารถ ก็อาจไม่ได้สวมมาสินะ"

ฮอลลีนวดหน้า โพลียิ่งน่ารำคาญมากขึ้นเมื่อเขาคิดถูก เธอโคคขึ้นกระสวยลำแรกที่เจอโดยไม่สนใจจะเปลี่ยนไปใส่ชุดสำหรับปฏิบัติงานบนดิน

ดวงตาของฮอลลีอยู่ในระดับเดียวกับบัคเลอร์แล้ว แต่เธอยังคงลอยตัวอยู่เหนือพื้นกว่าหนึ่งเมตร เธอปลดล็อกปืน นวดหน้าเมื่อเกิดเสียงแรงคันแผ่วเบา

บัคเลอร์ได้ยินเสียงลมที่ถูกดันออกมา จึงหันป็นซิกซาวเออร์ไปทางนั้น

"แฟร์" เขาพูด "ฉันรู้ว่าเธออยู่ตรงนั้น ปิคเกราะเสีย ไม่งั้นฉันจะเริ่มยิง"



นี่ไม่ใช่ข้อได้เปรียบด้านกลยุทธ์ที่ฮอลลีหวังไว้ กะบังหน้า
ของเธอเปิดอยู่ และนิ้วของพ่อบ้านก็เกี่ยวอยู่ที่โกป็นซึ่งไวมาก
เธอสูดหายใจลึกแล้วปิดเกราะ

"สวัสดี บัคเลอร์" เธอพูดเสียงเรียบ

บัคเลอร์จ้องกลับ "สวัสดี ผู้กอง บินลงมาช้าๆ แล้วอย่า
พยายามใช้..."

"เอาปืนลง" ฮอลลีพูด เสียงเจือเวทมนตร์สะกดจิต

บัคเลอร์ผินสู้ ลากล้องปืนสั้นไปมา

"เอามันลง บัคเลอร์ อย่าบังคับให้ฉันอย่างสมองนาย"

เส้นเลือดเต้นตุบๆ ที่เปลือกตาบัคเลอร์

ผิดปกติ ฮอลลีคิด ฉันไม่เคยเห็นแบบนี้มาก่อน

"อย่าผินสิ ชายขี้โคลน ยอมแพ้ได้แล้ว"

บัคเลอร์อ้าปากจะพูด จะเตือนอาร์ทิมิส เธอเพิ่มพลังมาก
ขึ้น เวทมนตร์วิ้งวนในสมองเขา

"ฉันบอกให้เอาปืนลง!"

เหงื่อเม็ดหนึ่งไหลลงมาตามแก้มผู้คุ้มกัน

"เอามันลง!"

แล้วบัคเลอร์ก็ทำตามในที่สุด...อย่างไม่มีเต็มใจ

ฮอลลียิ้ม "ดี ชายขี้โคลน ทีนี้จึงกลับไปทีไรแล้วทำเหมือน
ไม่มีอะไรผิดปกติ"



ขาของพ่อบ้านทำตาม โดยไม่สนใจคำสั่งจากสมอง
ฮอลลีเปิดเกราะ เธอจะต้องสนุกแน่

**อาร์ทิสกำลังแต่งอีเมลโดยพิมพ์ใส่แล็ปท็อป ข้อความ
มีดังนี้...**

เรียน อาจารย์ใหญ่กีเนีย

สืบเนื่องจากการที่อาจารย์แนะแนวของคุณได้ชักใช้อาร์ตี่
น้อยของดิฉันอย่างไร้ไหวพริบปฏิภาณ ทำให้ดิฉันต้องรับเขาจาก
โรงเรียนมาเข้าคอร์สบำบัดกับมืออาชีพตัวจริงในคลินิกมังกัสปาร์
ที่สวิตเซอร์แลนด์ ดิฉันกำลังคิดจะฟ้องร้องทางกฎหมาย อย่า
พยายามติดต่อดิฉันเพราะรังแต่จะทำให้ยุ่งเหยิงมากขึ้น และเมื่อ
ดิฉันยุ่งเหยิงก็มักติดต่อทนายความ

ด้วยความจริงใจ

แองเจลิน ฟาวล์

อาร์ทิสส่งข้อความนั้นพลาบยอมให้ตัวเองยิ้มออกมา
เล็กน้อย คงดีหากได้เห็นสีหน้าของอาจารย์ใหญ่กีเนียตอนอ่าน



อย่างแรก บัตเลอร์ไม่ได้ตรวจหาระเบิดได้ท้องรถเช่นที่เคยทำเป็นประจำ อย่างที่สอง เขากลับมาโดยไม่มีของที่เขาไปเอาสาม ประศุดถูกเปิดค้างไว้หลายวินาที เป็นสิ่งที่ผู้รักษาความปลอดภัยมือดีไม่มีทางยอมให้เกิดขึ้น และสี่ ผมสังเกตเห็นว่าอากาศมันวุ่นไปเล็กน้อยตอนคุณเข้ามาในรถ ง่ายจะตายครับ"

ฮอลลีทำหน้าที่ "นายเป็นเด็กซีโคลนช่างสังเกตสินะ"

"ผมก็พยายามอยู่ครับ เฮลละ ผู้กองซอร์ค คุณจะช่วยกรุณาบอกผมได้หรือยังว่ามาที่นี้ทำไม"

"ทำเป็นไม่รู้"

อาร์ทิสติดอยู่ครู่หนึ่ง "น่าสนใจ ผมเคว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น เห็นได้ชัดว่าเป็นสิ่งที่ผมโค่นสงสัยว่าเป็นตัวการ" เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่งเล็กน้อย นับเป็นการแสดงอารมณ์มากสำหรับอาร์ทิสฟาวล์ "มีมนุษย์ค้าขายกับแฟรี่"

"น่าประทับใจ" ฮอลลีพูด "หรืออาจเป็นอย่างนั้นถ้าเราทั้งคู่ไม่รู้คืออยู่แล้วหรือนายอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ หากเราค้นความจริงจากนายไม่ได้ ฉันก็แน่ใจว่าไฟล์คอมพิวเตอร์ของนายจะพิสูจน์ได้อย่างชัดเจน"

อาร์ทิสพับปิดหน้าจอแล็ปท็อป "ผู้กองครับ ผมรู้ว่าเราไม่ชอบหน้ากันสักเท่าไร แต่ผมไม่มีเวลาสำหรับเรื่องนี้ในตอนนี้ ผมจำเป็นต้องขอเวลาสักสองสามวันเพื่อสะสางปัญหาส่วนตัว"



ก่อน"

"ไม่ได้หรอกฟวล์ พวกที่อยู่ใต้ดินเขาอยากคุยกับนายแน่"

อาร์ทิมิสยกไหล่ "ผมคิดว่าหลังจากสิ่งที่ผมทำ คงไม่มีทาง
อุทธรณ์อะไรได้"

"ใช่แล้ว ไม่ได้เลย"

"ถ้าอย่างนั้น" อาร์ทิมิสถอนใจ "ผมคิดว่าก็คงไม่มีทาง
เลือก"

ฮอลลียิ้ม "ถูกแล้ว ฟวล์ นายไม่มีทางเลือก"

"ไปกันเลยไหม" น้ำเสียงของอาร์ทิมิสฟังดูจู้จี้ๆ แต่สมอง
ทำงานหนัก บางทีการร่วมมือกับแฟรี่อาจไม่ใช่ความคิดที่เลวร้าย
นัก อย่างไรก็ตามพวกนี้ก็มีความสามารถพิเศษบางอย่าง

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะ" ฮอลลีหันไปหาบัตเลอร์ "จับไปทางใต้
ใช้ถนนสายรอง"

"คงเป็นทหาร่าสินะ ผมสงสัยอยู่บ่อยๆ ว่าทางเข้า E1 อยู่ตรง
ไหนกันแน่"

"เชิญสงสัยต่อไปเถอะ เด็กจี้โคลน" ฮอลลีพิมพ์ "หลับได้
แล้ว การวิเคราะห์ของนายทำให้ฉันเพลีย"

